

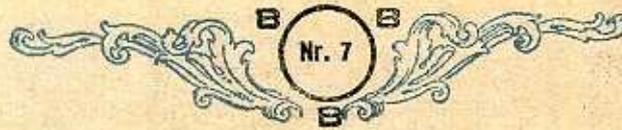
Paa Togt med "Delfinen"

af

Jules Verne

Efter Børnenes Bedste Bøger nr. 7
B. B. B. Forlaget København
1924

Børnenes Bedste Bøger.

1. Walter Scott: Den sorte Dværg.
2. Wilhelm Hauff: Spøgelseskibet og andre Historier.
3. Ch. Sealsfield: Faret vild paa Frærien.
4. Edgar Allan Poe: Guldorbisten.
5. Fr. Gerstäcker: Efter Skibbrudet.
6. Ch. Sealsfield: Kampen om Blokhuset.
7. Jules Verne: Paa Togt med Delfinen.
8. W. Oortel: Strandrøveren.

B. B. B. er redigeret af Alex. Schumacher.
Tegningerne til Bind 1—8 af J. P. Bie.
Hvert Bind er et afsluttet hele.

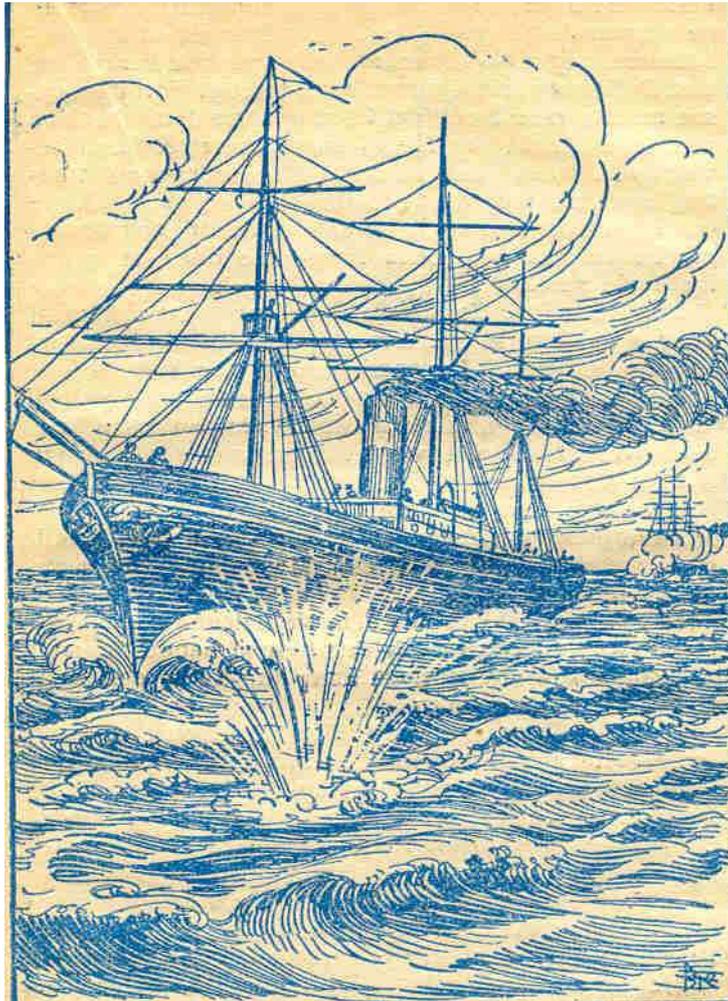

Printed in Denmark.
Aarhus Stifts Rotationsbogtrykkeri.

Denne udgave af "Paa Togt med "Delfinen"" er udført af Nils Bjørn og Lejf Rasmussen. Udgaven er suppleret med Ferats illustrationer fra den oprindelige, franske udgave.

INDHOLDSFORTEGNELSE:

I "DELFINEN".	5
II DER LETTES ANKER.	8
III. I AABEN SØ.	13
IV. CROCKSTONS SNEDIGHED	18
V. THE IROKESE'S KUGLER OG MISS JENNYS ARGUMENTER.	23
VI. VED SULLIVAN-ØEN.	27
VII EN SYDSTATSGENERAL.	32
VIII. FLUGTEN.	36
IX. MELLEM DOBBELT ILD.	42
X. SAINT MUNGO	47

I "Delfinen".

Den 3. December 1862 foregik der en hel Folkevandring, omfattende alle Klasser i Glasgow, til Kelvin-Dock, et stort Skibsværft, der tilhørte Firmaet Tod og Mac Gregor, for at se et Dampskib løbe af Stabelen. I 1812 havde det første Dampskib befaret Clydefloden, og utallige var siden fulgt efter det. Dampskibe var saaledes ikke noget nyt. Hvorfra kom denne Interesse hos denne Menneskestrøm, som fyldte hver eneste Plet paa Kajen og ikke engang lod Magasinernes Tage ubesat? Var der da noget særligt mærkeligt ved „Delfinen“, som Firmaet Tod og Mac Gregor havde døbt Skibet, det havde bygget? Egentlig ikke. Det var et stort Skib som saa mange andre, paa 1500 Tons, bygget af Jern, og med det ene Maal for Øje at være en god og hurtig Sejler. Dets Højtryksmaskine havde fem Hundrede Hestes Kraft og drev to Tvillingskruer, der laa paa begge Sider af Bagstavnen og var fuldstændigt uafhængige af hinanden. Hvad „Delfinen“ s Dybgaende angik, maatte den være ringe, og Skibet var derfor kun bestemt for Farvande af Middeldybde. Disse Ejendommeligheder forklarede imidlertid ikke den sjældne Interesse, som Glasgows Befolkning viste dette Fartøj, som ellers ikke i nogen Henseende udmærkede sig fremfor saa mange andre Dampere. Ved Ebbens Indtræden blev Forberedelserne truffet. Hammerslagene faldt taktfast paa Kilerne, som bar Skibskølen, og en Rysten gennemfo'r hele den massive Bygning, som derefter satte sig i glidende Bevægelse. Denne blev stærkere og stærkere, indtil "Delfinen" forlod den omhyggeligt indsæbede Stabel, og i et Væld af hvidt Skum dukkede ud i Clyde. Dens Agterende stødte mod Flodens mudrede Bund, men derefter hævede den sig op paa en mægtig Bølge og kunde let, reven med af sin Fart, være bleven knust mod Kajerne paa den modsatte Bred, dersom alle dens Ankere ikke samtidig var bleven kastet ned og derved have hæmmet dens Løb.

Stabelafløbningen var heldigt overstaaet, og "Delfinen" vuggede sig nu roligt paa Clydes Bølger. Tilskuerne tilklappede Fartøjet Bifald, da det havde taget sit naturlige Element i Besiddelse, og fra begge Bredder lød Hurraraab, som ikke vilde tage Ende.

Hvorfra hidrørte den mærkelige Interesse, som blev vist dette Skib? Simpelthen fra den Hemmelighed, som knyttede sig til det. Ingen anede dets Bestemmelse, og hvis man havde spurgt disse grupper af nysgerrige, vilde man have hørt de mest afvigende Formodninger.

De bedst underrettede, eller som i alt Fald troede at være det, var enige om, at Skibet var bestemt til at spille en Rolle i Krigen, som paa den Tid rasede i de Forenede Stater, men dertil indskrænkede deres Viden sig ogsaa, men om "Delfinen" skulde være en Kaper eller et Transportfartøj, om det skulde tjene Nord- eller Sydstatene var og blev et ubesvaret Spørgsmaal. Det, som tiltrak Mængden, var saaledes det hemmelighedsfulde og ukendte. For at vide nøje Besked

om "Delfinen"s Bestemmelse, maatte man enten have været Parthaver i eller i hvert Fald intim Ven af Huset Vincent Playfair & Co. I Glasgow. Det var et rigt og betydeligt Handelshus, og Familien var ligeledes gammel og anset og nedstammede fra de saakaldte "TobaksLorder", som havde opført de smukkeste Kvarterer i Byen. Disse dygtige Købmænd havde efter Unionsakten oprettet de første Kontorer i Glasgow og aabnet en Handel med Virginia- og Marylands-Tobak. De samlede hurtigt en umaadelig Formue og skabte et nyt Centrum for Handelen. I Løbet af faa Aar blev Glasgow en betydelig Fabriks- og Handelsby med stigende Velstand.

Huset Playfair havde bevaret sine Forfædres Foretagsomhed. Det indlod sig stadig paa dristige Foretagender og værnede kraftigt om den engelske Handels Ære. Dets nuværende Chef, Vincent Playfair, var en Mand i Halvtredserne med et praktisk og roligt Blik paa Tingene, men med et dristigt Temperament, kort sagt en fuldblods Reder. Tanken om "Delfinen"s Byg ning og Udrustning skyldtes dog ikke ham, men Mr. James, Playfair, hans omtrent trediveaarige Nevø og en af de dygtigste kaptajner i den engelske Handelsmarine. Da James Playfair en Dag sad med sin Onkel i Raadhuskafeen og dér ivrigt havde studeret de amerikanske Blade, udbrød han:

"Onkel, paa to Maaneder kan vi tjene to Millioner."

"Og hvad er Indsatsen?" spurgte Onkel Vincent.

"Et Skib med Ladning."

"Ikke andet?"

"Maaske Kaptajnens og Mandskabets Liv, men det regner vi ikke med."

"Jeg maa have nærmere Oplysninger," bemærkede Onkel Vincent.

"Har du læst Tribune, New York Herald, Enquirer of Richmond og American Review?"

"Mindst tyve Gange."

"Og du tror ogsaa, at Krigen i de Forenede Stater vil vare længe endnu?"

"Meget længe"

„Du véd, Onkel, hvor meget denne Krig skader Storbritanniens og især Glasgows Handel."

„Ja, og ganske særligt Huset Playfair & Co.," sagde Mr. Vincent med et Suk.

„Det ærgrer mig daglig, James, og jeg tænker med Skræk paa alle de Uheld for Handelen, denne Krig endnu kan medføre; jeg mener naturligvis ikke, at Huset Playfair kan rokkes, kære Nevø, men dets Korrespondenter kan svinge det. De Amerikanere, de Amerikanere! Enten de saa er Slaveholdere eller Abolitionister*, maa de for mig gaa Pokker i Vold."

Mr. Vincent skulde egentlig ikke have udtalt sig saaledes, da Humanitetsspørgsmaalet altid maa staa over de personlige Interesser, men man kunde alligevel ikke give ham Uret, naar Hensyn toges til Sagens rent kommercielle Side. Den vigtigste amerikanske Eksportartikel manglede fuldstændigt; Bomulds mangelen blev med hver Dag mere følelig, og Tusinder af Arbejdere maatte leve af Almisser. Hver Time bragte nye Fallitter, i alle Fabrikker maatte Driften standses, og i de lavere Klasser af Befolkningen hærgede Sult og Sygdom.

Synet af al denne Elendighed havde bragt James Playfair paa sin dristige plan.

„Koste hvad det vil," tænkte han, „jeg skaffer Bomuld."

Men da han lige saa vel som sin Onkel var Forretningsmand, besluttede han at naa sit Maal ved Byttehandel.

„Skal jeg nærmere forklare dig min Plan, Onkel?"

„Ja, dette Foretagende maa nærmere belyses."

„For det første maa vi bygge et Skib af stor Drægtighed og meget hurtigt sejlende."

„Ja vel, ja vel."

„Og dernæst fragte det med Ammunition, Fødevarer og Klæder."

* Forkæmper for Slavehandelens Afskaffelse.

„Det kan ogsaa lade sig gøre."

„Jeg overtager selv Kommandoen paa Skibet, i Hurtighed tager vi Kampen op med alle Skibe i Nordstaternes Marine og bryder Blokaden ved en af de sydlige Havne."

„De Konfødererede vil give dig god Betaling for din Ladning; de har Brug for den Slags."

„Naturligvis! Og saa kommer jeg tilbage med en Ladning Bomuld."

„Som de lader dig faa for en Slik."

„Det har jeg ogsaa tænkt mig, Onkel. Jeg haaber, at det skal blive en god Forretning."

„Det haaber jeg ogsaa. Men tror du, du kan slippe igennem?"

„Ja, naar jeg har et godt Skib."

„Jeg skal lade bygge et, som særlig er indrettet dertil. Men hvordan faar vi Mandskabet?"

„Det behøver du ikke at Høre nogen Bekymring for! Jeg behøver ikke flere Folk, end der er nok til at manøvrere med. Vi vil jo kun sejle Modstandernes Skibe agter ud, men ikke ligge og slaas med dem."

„Ja, I skal komme hurtigere af Sted end dem," erklærede Onkel Vincent bestemt. „Men sig mig, James, paa hvilket Punkt af den amerikanske Kyst vil du foretage din Operation?"

„Nogle Skibe har allerede brudt Blokaden ved New Orleans, Wilmington og Savannah; jeg agter at tage lige ind til Charleston; naar „Bermuda" undtages er intet engelsk Fartøj trængt ind i disse Farvande. Jeg vil bære mig ad som „Bermuda", og dersom mit Skib kun har ringe Dybgaaende, slaar jeg ind paa en Vej, hvor Nordstaternes Skibe ikke kan følge mig."

„Charleston er propfuld af Bomuld," begyndte Mr. Vincent efter en lille Pause, „det siges, at de agter at brænde det, blot for at blive det kvit."

„Meget rigtigt," bekræftede James. „Og Byen er fuldstændig omringet, og da Bauregard i høj Grad mangler Ammunition, vil han uden Tvivl veje min Ladning op med Guld."

„Udmærket, kære Nevø! Naar vil du sejle?"

„Om seks, syv Maaneder; i de lange Vinternætter er det lettere at slippe igennem."

„Jeg skal skaffe dig Skibet færdigt i rette Tid, James."

„Det er altsaa en afgjort Sag, Onkel?"

„Ja, den er afgjort,"

„Men ikke et Ord om den?"

„Det forstaar sig!"

Fem Maaneder efter denne Samtale stod „Delfinen" færdig i Kelvin-Dock.

II Der lettes Anker.

„Delfinen"s Udrustning krævede ikke lang Tid. Takkelagen skulde kun bringes i Orden. Man havde givet det tre Master, hvilket næsten kunde betragtes som en overflødig Luksus, da det for at komme bort fra Nordstaternes Krydsere ikke gjorde Regning paa Vinden, men kun paa sin mægtige Maskine.

Sidst i September foretog „Delfinen" en Prøvetur i Clyde-Bugten. Den ny Damper skød en prægtig Fart, og Patentloggen[†] viste en Hurtighed af sytten engelske Mil i Timen, en Hurtighed, som endnu ikke var bleven naaet af noget engelsk, fransk eller amerikansk Skib.

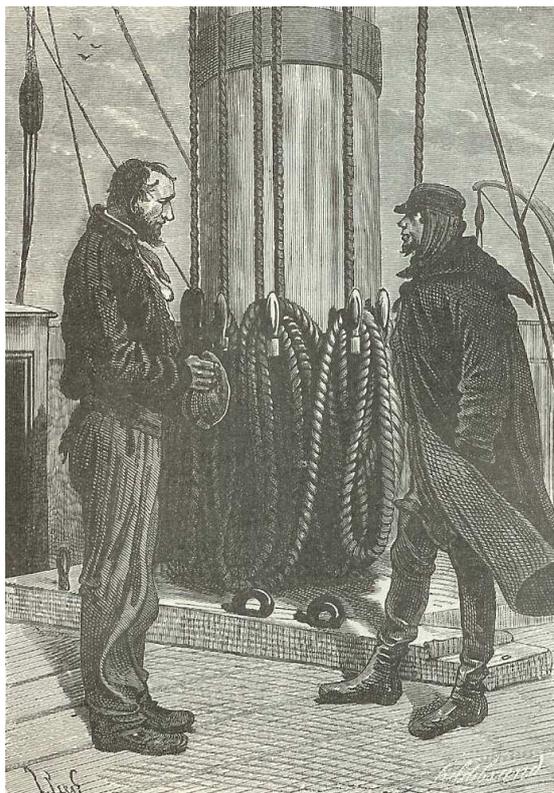
Den 25. December skulde Indladningen begynde, og Damperen lagde sig til den Ende ved Dampskibskajen, lidt nedenfor Glasgow-Broen. Vældige Magasiner var fyldt med Uniformer, Vaaben og Ammunition, som hurtigst muligt førtes over i „Delfinen". Denne Ladning røbede imidlertid Skibets Bestemmelse, og Huset Playfair kunde ikke længer bevare sin Hemmelighed. Det gjorde ogsaa mindre nu, da „Delfinen" snart skulde afgaa, og der for Øjeblikket ikke var bleven signaliseret nogen amerikansk Krydser i de engelske Farvande. Desuden skulde der hverves Mandskab, og derved var det nødvendigt, at Tavsheden blev brudt, da man samtidig med at hyre Folkene ogsaa maatte meddele dem deres Bestemmelse og Rejsens Maal.

Skibets Bestemmelse afholdt dog ingen fra Rejsen. Hyren var høj, og desuden blev der tilsikret hver Mand af Besætningen en Andel i Udbyttet. James Playfair behøvede kun at vælge blandt de mange, som meldte sig, og han forstod at vælge sine Folk.

„Delfinen" s Afgang blev bestemt til den 3. Januar, og allerede den 31. December var den klar til at sejle. Dens Last var fyldt med Ammunition og Proviant, og Kulkamrene saa stoppede, som de kunde være.

Den 2. Januar var James Playfair om Bord og holdt endnu en Gang et Overblik over sit Skib, da der paa Dækket indfandt sig en Mand, som ønskede at tale med Kaptajnen. En Matros førte ham op paa Kommandobroen.

[†] Instrument, som angiver den tilbagelagte Distance.

Det var et Kraftigt, bredskuldret Menneske med et meget rødt Ansigt, hvis uskyldige og næsten enfoldige Udtryk syntes at dække over baade Fiffighed og godt Humør. Man saa snart, at han ikke var søvant, og han saa sig om som en, der ikke har været meget paa et Skibsdæk, men alligevel søgte han at lade som en gammel Ulk, betragtede „Delfinen"s Takkelage og slentrede om, som om han havde været Matros alle sine Dage.

Da han stod lige for Kaptajnen, saa han stift paa ham og spurgte: „Kaptajn James Playfair?"

„Ja, hvad ønsker du?"

„Jeg vilde gerne have Hyre her om Bord,"

„Jeg har ingen Plads mere. Mandskabet er fuldtalligt."

„En Mand mere er ingen Skade til, tværtimod."

„Saa det mener du?" sagde James Playfair og saa skarpt paa ham.

„Ja, det mener jeg," svarede Matrosen.

„Hvem er du da?"

„En simpel Sømand, men en stærk og resolut Karl, Et Par Arme, som dem De ser her, er ikke at foragte."

„Der er flere Skibe end „Delfinen" og andre Kaptajner end James Playfair. Hvorfor kommer du netop her?"

„Fordi jeg vil tjene om Bord paa „Delfinen" og under Kaptajn Playfair."

„Jeg har ikke Brug for dig."

„En kraftig Mand har man altid Brug for, og hvis De vil, at jeg skal prøve Kræfter med en tre, fire Stykker af Deres Mandskab . . ."

„Du tager Munden fuld," ytrede James Playfair; „hvad hedder du?"

„Crockston"

Kaptajnen traadte lidt tilbage, for bedre at kunne Betragte den Herkules, der præsenterede sig for ham paa en saa forunderlig Maade. Holdning og Vækst syntes ikke at modbevise hans Paastand om ualmindelig Styrke. Man saa straks, at han maatte have sjældne Kræfter, og han saa

ogsaa ud til at være en Vovehals,

„I hvilke Farvande har du faret?" spurgte Playfair.

„Noget nær overalt."

„Og du kender „Delfinen"s Bestemmelse?"

„Netop derfor vil jeg med."

„Jeg maatte jo være dum, om jeg lod saadan en Karl gaa; se at faa fat i Overstyrmanden, Mr. Mathew, og lad ham indskrive dig."

Nu ventede James Playfair, at Fyren skulde gøre omkring og gaa forud; men heri tog han fejl, Crockston rørte sig ikke af Pletten.

„Har du forstaaet mig?" spurgte Kaptajnen.

„Ja vel, hr. Kaptajn, men der er endnu en Ting, jeg yil foreslaa Dem."

„Kan du da ikke blive færdig; jeg har ikke Tid til at staa her og snakke med dig," sagde James Playfair utaalmodig

„Jeg skal heller ikke opholde Dem længe, Hr. Kaptajn, jeg vilde kun sige — at jeg har en Nevø."

„Den Nevø har saamænd en net Onkel," bemærkede James Playfair.

„Aa ja; det er som man tager det," sagde Crockston.

„Er du snart færdig?" spurgte Kaptajnen endnu mere utaalmodig.

„Ja, Hr. Kaptajn. Sagen er den, at naar man tager Onklen, maa man ogsaa tage Nevøen."

„Nej virkelig?"

„Det plejer man i alt Fald. Vi to hører nemlig sam men."

„Forklar dig noget tydeligere. Hvem og hvad er din Nevø?"

„Ja, Hr. Kaptajn, det er en ung Knægt paa femten Aar, som jeg lærer Haandteringen. Han har en ærlig Villie, og med Tiden bliver han nok en flink Sømand."

„Tror i du, at „Delfinen" er en Skole for Skibsdrenge?"

„Foragt ikke Skibsdrengene, Hr. Kaptajn; der var engang en, som blev Admiral Nelson og en anden, som blev Admiral Franklin."

„Du har en Maade at tale paa, som jeg kan lide; kom med Nevøen, men naar hans Onkel ikke er saa dygtig en Karl, som han giver sig ud for, faar han med mig at bestille. Skynd dig, og vær her igen om en Time."

Det lod Crockston sig ikke sige to Gange; han hilste noget kejtet og vendte tilbage til Kajen. En Time senere mødte han igen med sin Nevø, en lille Knægt paa fjorten, femten Aar. Det unge Menneske saa meget frygtsom og forbavset ud og var spinkel bygget. I alt Fald havde han ikke arvet Onklens legemlige Egenskaber. Crockston maatte allerede sætte Mod i ham.

„Ikke forknyt, min Ven," hviskede han til ham, da de gik om Bord i „Delfinen". „Der er endnu Tid til at vende om."

„Nej, nej," udbrød den lille, „endelig ikke."

Endnu samme Dag blev Matrosen Crockston og hans Lærling John Stigs opført paa Listen over „Delfinen" s Mandskab.

Den næste Morgen Kl. fem blev der fyret stærkt under Kedlerne, og Dampen slap hvislende ud fra Ventilen, Afrejsens Time var kommet.

Skønt saa tidlig paa Dagen havde en Mængde Mennesker samlet sig paa Kajen og paa Glasgow Bridge for at sende Damperen den sidste Hilsen. Ogsaa Vincent Playfair var mødt for at sige Farvel til Kaptajn James. Hans værdige Holdning forlod ham ikke et Øjeblik, og de kraftige Kys, han trykkede paa sin Nevøs Kinder, tydede paa en højsindet Sjæl.

„Lykke paa Rejsen, James," lød hans Afskedsord, „og kom snart igen. Men glem endelig ikke at benytte Situationen. Sælg saa dyrt som muligt og køb saa billigt som muligt."

Efter dette sidste praktiske Raad skiltes Nevø og alle de besøgende forlod Skibet. Crockston og John Stigs stod paa Skansen ved Siden af hinanden, og Matrosen sagde til den lille:
„Du skal se, at alt vil gaa storartet. Om to Timer er vi i rum Sø, og jeg aner, at Rejsen vil løbe af efter Ønske, siden den begynder saa godt."
I Stedet for Svar trykkede Lærlingen sin Onkels Haand.
James Playfair gav den sidste Ordre til Afgang.
„Er der fuldt Tryk paa Maskinen?"
„Ja, Hr. Kaptajn."
„Saa hejs Ankeret!"
Denne Manøvre blev straks udført; Skruerne satte sig i Bevægelse, „Delfinen" passerede Skibene, som laa i Havnen og forsvandt snart for Mængden, der med et Hurra sendte en sidste Hilsen efter den.

Farten paa Clyde gik meget let. Snart tabte de talrige Master og Fabriksskorstene sig i Røg og Taage, Larmen af Smedehamre og Økser døde hen i det fjerne og efter Skibsværfterne og Værkstederne fulgte smukke Landsteder. „Delfinen" sagtnede sin Fart, da Floden indsnævrede sig. Ført af en fortræffelig Lods gled Damperen uden Ophold frem mellem de udlagte Mærker, og da man havde naaet Kilpatrick, blev Clyde igen bredere og strømmede ud i Browlingbugten, hvor Kanalen, som forbinder Glasgow med Edinburgh, begynder.

Endelig saa man, i fire hundrede Fods Højde, Omridsene af Slottet Dumbarton, halvt udviskede af Taagen, og kort efter gyngede Skibene paa venstre Side af Havnen paa de af

„Delfinen" oprørte Bølger. Et Par Mil længer ude kom man forbi Greenock, James Watts Fødeby. „Delfinen" befandt sig nu ved Munden af Clyde ved Indløbet til den Bugt, gennem hvilken den sender sit Vand ud i Nordkanalen. Der mærkede Damperen Havets første Bølgebevægelser og sejlede langs med Øen Arrans malerisk smukke Kyst.

Forbjerget Kintyre, som skyder sig ud i Kanalen, blev omsejlet, og de fik Øen Rathlin i Sigte. Lodsens begav sig tilbage til sin lille Kutter, som krydsede paa Søen, og „Delfinen", som igen var underkastet Kaptajnens Autoritet, slog ind paa en Vej, som var mindre befærdet af Skibe, og befandt sig, efter at have tabt den sidste europæiske Kyst af Syne, ene ude paa Havet.

III. I aaben Sø.

„Delfinen" havde en god Besætning; det var ganske vist ikke Matroser, som forstod at slaas eller entre, men lutter Folk, som kunde manøvrere fortrinligt. De var alle resolute Mænd, men ogsaa alle Fordelen, ikke Æren de higede efter. De brød sig kun lidt om at vise Flaget og endnu mindre om at løse et Skud til dets Forsvar.. Det sidste vilde ogsaa være faldet vanskeligt, da hele Skytset om Bord bestod af to smaa Signalkanoner.

„Delfinen" skød hurtigt gennem Søerne. Og havde snart de britiske Farvande bag sig. Forøvrigt saas ikke et Skib paa det udstrakte Ocean, og et Fartøj af Nordstaternes Marine havde heller ikke turdet angribe „Delfinen" under engelsk Flag, skønt det selvfølgelig stod det frit for at følge Damperen og hindre den i at bryde Blokadelinien. Men for at undgaa en saadan Forfølgelse havde James Playfair ved Bygningen af sit Skib udelukkende taget Hensyn til Hurtighed og for dens Skyld ofret mange andre Fortrin.

Der blev imidlertid holdt nøje Vagt om Bord. Til Trods for Kulden var der bestandig en Mand i Mastekurven for at signalisere det fjerneste Sejl, som dukkede op i Horisonten. Da det blev Aften, gav James Playfair Overstyrmanden, Mr. Mathew nøje Instrukser.

„Lad Vagten ikke blive altfor længe i Mastekurven; Kulden kan let overvælde ham, saa der bliver holdt daarligt Udkig. Folkene maa hyppigt afløse hverandre."

„Jeg deler fuldstændig Deres Mening, Hr. Kaptajn.

„Jeg vil særlig anbefale Dem Crockston til denne Tjeneste; han roser sig af sit skarpe Syn, og man kan da stille ham paa Prøve. Lad ham faa Morgenvagten, mens der er Taage, og skulde der passere noget, saa underret mig straks derom."

Dermed trak James Playfair sig tilbage til sin Kahyt, medens Mr. Mathew lod Crockston kalde og meddelte ham Kaptajns Ordre.

„I Morgen tidlig Kl. seks begiver du dig til Udkigsposten paa Fokkemasten," sagde han"

Crockston svarede kun med bekræftende Grynten. Mr. Mathew havde dog knap vendt Ryggen til, før han urolig brummede hen for sig og tilsidst udbrød:

„Hvad i al Verden mener han med sin Fokkemast?"

I det samme kom hans Nevø hen til ham.

„Naa, hvordan gaar det, min brave Crockston?" begyndte han.

„Det gaar ikke, som det skulde," svarede Onklen med et tvungent Smil. „Det dumme Skib bolttrer sig som en Hund, der vil af med sine Lopper; jeg føler mig allerede helt ilde."

„Stakkels Ven!" sagde Lærlingen medlidende, med et taknemmeligt Blik paa Crockston.

„Og at tænke sig, at jeg skulde faa Søsøge i min Alder! At jeg er saadan en gammel Kælling! Men det gaar vel nok! Men det er de fordømte Fokkemaster, som plager mig ..."

„Stakkels Crockston, og alt det for min Skyld"

„For Dem og ham," svarede Crockston, „men tal ikke om det, John; vi stoler paa Gud; han vil ikke forlade Dem."

Efter denne Samtale begav John Stigs og Crockston sig tilbage til deres Lukaf, og Sømanden lukkede først sine Øjne, da hans Lærling sov trygt i det snævre Rum, som var anvist ham.

Næste Morgen stod Crockston op Kl. seks for at indtage den betegnede Post. Han gik op paa Dækket og fik af Overstyrmanden Ordre til at stige op i Masten og holde skarpt Udkig.

Sømanden saa først lidt tvivlraadig ud, men lod derefter til at tage en rask Beslutning; han gjorde hurtigt omkring og styrede hen imod Agterenden af Skibet.

„Halløj," raabte Overstyrmanden, „hvor vil du hen?"

„Naturligvis hvor De sender mig hen."

„Jeg har jo sagt, at du skulde gaa op i Fokkemasten."

„Ja vel; det gør jeg jo ogsaa," svarede Matrosen uforknyt og gav sig igen paa Vej hen imod Roret.

„Vil du gøre Nar af mig?" udbrød Mr. Mathew vredt, „eller vil du søge Fokkemasten ved Mesanmasten? Du ser mig ud til at være saadan en Landkrabbe, som ikke forstaar at gøre en Trosse fast eller et Tov. Hvad er det for en Skude, du har faret med? Til Fokkemasten, din Æsel, til Fokkemasten!"

De vagthavende Matroser var ved Overstyrmandens Ord kommen til og kunde ikke bare sig for en skraldende Latter, da Crockston, helt forstyrret, vendte tilbage til Mellemdækket.

„Der skal jeg altsaa klatre op," sagde han og skottede op til Masten, hvis Top laa usynlig i Morgentaagen.

„Ja," sagde Mr. Mathew utaalmodig, „lad det gaå lidt rask; ved St. Patrick, et af Nordstaternes Skibe kunde faa Tid til at stikke sit Bovsryd ind i vor Takkelage, før din Drivert kommer paa Post. Naa, bliver det til noget?"

Crockston sagde ikke et Ord, men svang sig med Besvær, op paa Skanseklædningen, og med kendelig Ubehændighed, som en, der ikke forstaar at bruge Hænder og Fødder, begyndte han at klatre op ad vanterne. Da han endelig var naaet til Fokkemasten, blev han, i Stedet for at svinge sig let op, staaende og klamrede sig krampagtigt til Takkelagen som greben af Svimmelhed. Mr. Mathew blev forbavset over en saadan Ubehjælpsomhed, det kogte i ham, og han befalede Crockston straks at stige ned igen.

„Den Karl har aldrig i sit Liv været Matros! Johnston, se efter, hvilke Sager den Fyr fører med sig."

Baadsmænd skyndte sig ned i Folkelukafet, mens Crockston med stort Besvær søgte at komme ned. Han gled dog med den ene Fod og dumpede temmelig haardt ned paa Dækket.

„Din Ferskvandsmatros! Din Klodrian!" raabte Mr. Mathew til ham, „hvorfor i al Verden har du ladet dig hyre paa Delfinen"? Han giver sig ud fer en befaren Sømand og kender ikke Fokkemasten fra Mesanmasten. Vi to skal snakke et Ord sammen."

Crockston svarede ikke. Han stod med sænket Hoved som en, der venter paa, at alle Ulykker skal storme ind paa ham. Nu kom Baadsmænd tilbage.

„Her er alt, hvad der fandtes i den dumme Karls Bagage; en Brevtaske med mistænkelige Papirer."

Mr. Mathew tog Tasken og kastede et Blik paa Papirerne.

„Breve med de nordamerikanske Fristaters Mærker," sagde han: „Til Mr. Hallibourt fra Boston! En Abolitionist, en Nordstatsmand . . . Slyngel! Du er en Spion, der har sneget dig om Bord for at Overraske os! Men vi skal nok pille de Nykker ud af dig. Du skal faa den nihalede Kat[‡] at smage! Baadsmænd, meld det til Kaptajnen; imens tager I andre jer af Fyren."

Under alle disse smigrende Ord havde Crockston staaet som fortabt, men ikke et Ord kom over hans Læber. Man bandt ham nu til Gangspillet; saa han ikke kunne røre et Lem.

Lidt efter kom James Playfair ud fra sin Kahyt og gik hen paa Mellemdækket. Mr. Mathew mødte ham og meddelte ham, hvordan det forholdt sig.

„Hvad har du at svare paa det?" spurgte James Playfair, som havde Møje med at dølge sin Ærgrelse,

„Ingenting," svarede Crockston.

„Hvad vilde du paa mit Skib?"

„Ikke noget."

[‡]En Tamp, sammensat af ni Remme, som bruges i den engelske Marine.

„Hvad tror du, at der nu vil ske med dig?"

„Det véd jeg ikke."

„Hvem er du? Efter dine Breve at dømmes er du Amerikaner."

Crockston svarede ikke.

„Baadsmand," raabte James Playfair, „lad den Karl faa femten Slag med den nihalede Kat, for at løse hans Tunge. Tror du, at det vil hjælpe?"

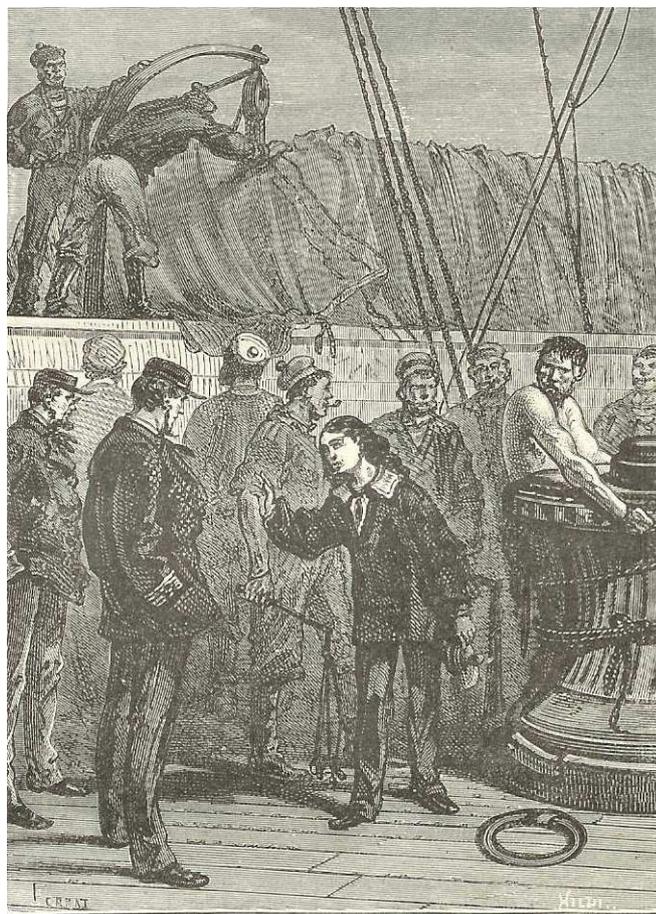
„Det vil vise sig," svarede Matrosen uden at fortrække en Mine.

„Hejda, I dér," kommanderede Baadmanden.

Straks trak to kraftige Matroser Uldtrøjen af Crockston, greb den frygtelige Tamp og svang den allerede, da Lærlingen John Stigs ude af sig selv og ligbleg kom farende op paa Dækket.

„Kaptajn, Kaptajn!" raabte han.

„Naa, der har vi Nevøen," udbrød James Playfair.

„Hr. Kaptajn!" fremstammede den lille hulkende, efter at have bekæmpet sin Bevægelse saa meget, at han kunde tale, „slaa ikke Crockston, jeg skal tilstaa alt, hvad han ikke vil sige. Ja, han er Amerikaner; baade han og jeg. Vi er ogsaa Fjender af Slavehandelen, men vi er ikke Spioner, Hr. Kaptajn, og intet ligger os fjernere end at forraade „Delfinen" til Nordstaternes Skibe."

„Hvad vil I da her?" spurgte Kaptajnen strengt og maalte Drengen fra Top til Taa.

Den lille tøvede et Øjeblik med Svaret; saa sagde han med fast Stemme:

„Hr. Kaptajn, maatte Jeg tale et Par Minuter under fire Øje med Dem?"

Medens John Stigs besluttede sig til at henvende denne Bøn til Kaptajnen, havde denne stadig betragtet ham nøje. Lærlingens unge, blide Ansigt, ejendommelig sympatiske Stemme, hans

velformede Hænder, hvis hvide Farve tydeligt skelnedes under et Lag af Smuds, hans store, livfulde Øjne, alt dette bragte Kaptajnen paa en Tanke, som med hvert Øjeblik blev mere indlysende for ham. Da John Stigs havde fremsat sin Bøn, saa Playfair spørgende paa Crockston, som kun svarede med et Skuldertræk. Derefter saa han skarpt paa Lærlingen; men denne slog Øjnene ned for Kaptajnens Blik og rødmede stærkt.

„Kom," sagde James Playfair til ham.

John Stigs fulgte sin Foresatte hen paa Agterdækket, Kaptajnen aabnede Døren til sin Kahyt, stillede sig ved Indgangen og sagde høfligt: „Vær saa god at træde indenfor, Miss."

John Stigs havde før været bleg af Sindsbevægelse; ved denne Tiltale blev han blussende rød, og to store Taarer viste sig i hans Øjne.

„De skal ikke være urolig, Miss," sagde James Playfair i en langt mildere Tone, „fortæl mig kun, hvad jeg skylder den Ære at have Dem om Bord."

Den unge Pige svarede ikke straks, men et venligt Blik fra Kaptajnen gav hende Mod, og hun sagde:

„Hr. Kaptajn, jeg vilde opsøge min Fader, som er i Charleston, men da Byen er indesluttet til Lands og af spærret til Søs, var det umuligt at komme igennem, og jeg var nærved at fortvivle! Saa hørte jeg, at „Delfinen" vilde bryde Blokaden og gjorde alt for at komme med Deres Skib, Tilgiv, at jeg har handlet uden Deres Samtykke, men havde jeg aabent fremsat mit Ønske for Dem, vilde De sandsynligvis have afslaaet det."

„Ja, aldeles bestemt," forsikrede James Playfair,

„Saa har jeg altsaa gjort klog i ikke at bede Dem derom," tilføjede den unge Pige med fastere Stemme.

Kaptajnen lagde Armene overkors og gik et Par Gange op og ned i Kahytten; saa blev han staaende og begyndte igen sit Forhør:

„Hvad er Deres Navn?"

„Jenny Hallibourt."

„Hvis jeg tør slutte efter Adressen paa det Brev, man har fundet, er Deres Fader fra Boston?"

„Ja."

„Men desuagtet befinder denne Mand fra Norden sig midt i Krigstummelen i en af Sydstaterne."

„Min Fader er for Øjeblikket fange, Hr. Kaptajn, Han opholdt sig i Charleston da Krigen brød ud, de Konfødererede fordrev Unionstroppeerne fra Fort Sumter. Min Faders Anskuelse gjorde ham til Genstand for Slaveholderens Had, og paa Befaling af General Bauregard blev han imod al Folkeret indespærret i Charleston. Jeg befandt mig den Gang i England hos en gammel Slægtning, som imidlertid fornylig døde, og det var nu mit inderligste Ønske ved Hjælp af en tro Tjener af Familien at komme til Charleston for dér at dele min Faders Fængsel."

„Og hvem er Mr. Hallibourt?" spurgte James Playfair.

„Min Fader er en loyal Journalist," svarede Jenny med stolt løftet Blik, „en af Redaktøerne af Tribune og frygtløs Forsvarer af de sorte."

„Altsaa en Abolitionist," udbrød Kaptajnen heftigt, „en af de Mænd, som under et ædelt lydende Paaskud har bedækket sit Fædreland med Ruiner og overgydt det med Blod."

„Hr. Kaptajn, De haaner min Fader!" svarede Jenny Hallibourt bleg; „glem ikke, at jeg er den eneste her, som kan forsvare ham."

En stærk Rødme steg op i den unge Kaptajns Kinder, og en Følelse af Skam, men tillige af Harme, greb ham. Maaske havde han allerede et haardt Svar paa Læben, men han beherskede sig, afbrød Samtalen og gik hen til Kahytsdøren, som han aabnede.

„Baadsmand!" kaldte han.

Denne kom straks til.

„Kahytten tilhører fra nu af Miss Jenny Hallibourt; sørg for, at der bliver anbragt en Hængekøje til mig i Lukafet paa Dækket; andet behøver jeg ikke.

Baadsmænden saa forbavset paa den unge Lærling, der i dette Øjeblik blev ham forestillet under et kvindeligt Navn, men paa et Vink af James Playfair fjernede han sig straks.

„Og nu, Miss, maa De betragte Dem som hjemme her," sagde den unge Kaptajn, bukkede for Miss Jenny Hallibourt og trak sig tilbage.

IV. Crockstons Snedighed

Hele Besætningen var snart indviet i Miss Hallibourts Historie, da Crockston ikke betænkte sig paa at fortælle den overalt. Paa Kaptajns Ordre var han bleven løst igen, og den nihalede Kat bragt tilbage til sit Rum.

„Det kan være et rart lille Dyr," mente Crockstqn, „men især, naar det sover."

Da den tro Tjener var sat paa fri Fod, gik han ned i Matroslukafet og hentede en lille Kuffert, som han bragte Miss Jenny. Den unge Pige kunde nu igen iføre sig sin naturlige Dragt, men holdt sig alligevel hele Dagen i Kahytten og viste sig ikke paa Dækket.

Hvad Crockstons Sømandsliv angik, var det kommet for Dagen at han ikke kendte mere dertil end en Staldkarl. Man maatte finde sig i, at han ikke kunde gøre Nytte om Bord.

Imidlertid dampede „Delfinen" hurtigt over Atlanterhavet, Dens to Skruer skar med vældig Kraft gennem Bølgerne, og Vagten om Bord blev varetaget med den største Paapasselighed. Dagen efter den Scene, som røbede Miss Jennys Forklædning, gik Kaptajn James Playfair frem og tilbage paa Kommandobroen. Medens han saaledes gik frem og tilbage, lagde han Mærke til, at Crockston stadig gjorde Forsøg paa at nærme sig ham og betragtede ham med et bredt Grin, hvori en tydelig Tilfredshed afspejlede sig. Han vilde aabenbart i Snak med Kaptajnen, da han stirrede paa denne med en Udholdenhed, som virkede irriterende.

„Hvad vil du mig?" sagde Kaptajnen tilsidst. „Du sværmer jo omkring mig som en Myg om Lyset."

„Tag mig det ikke ilde op, Hr. Kaptajn," sagde Crockston og blinkede lunt, idet han trak Munden op til begge Øren, „der var noget, jeg vilde sige Dem;"

„Naa, frem med det."

„Det er ikke noget vigtigt; jeg vilde blot sige, at De er en prægtig Mand."

„Godt! Du kan ellers spare dine Komplimenter."

„Det er ingen Kompliment, Hr. Kaptajn. Den venter jeg med, til De er færdig med det hele."

„Hvad mener du? Færdig med det hele?"

„Naa, naar De har ført Deres Hverv til Ende, Hr. Kaptajn."

„Saa! Jeg har altsaa et Hverv at udføre?"

„Naturligvis, Hr. Kaptajn! De har taget mig og Frøkenen om Bord — godt. De har givet Miss Hallibourt Deres Kahyt — godt, udmærket! De har ladet mig slippe for Katten — grumme behageligt, Hr. Kaptajn! De vil føre os lige til Charleston — herligt! Men det er endnu ikke det hele."

„Hvad! Ikke det hele?" udbrød Kaptajnen forbavset over en saa fordringsfuld Udtalelse.

„Absolut ikke, Hr. Kaptajn," svarede Crockston med sin listige Blinken; „Miss Jennys Fader holdes fangen dernede."

„Naa, og hvad saa . . .?"

„Vi maa dog befri hendes Fader."

„Jeg skulde befri Miss Hallibourts Fader?"

„Naturligvis, Hr. Kaptajn. Mr. Hallibourt er en Mand, der fortjener Agtelse, en modig Borger, og det er nok Umagen værd at vove noget for ham."

„Hør, Crockston," sagde James Playfair efter en lille Pause, „du forekommer mig at være en Lurendrejer af første Skuffe. Men lad mig give dig et godt Raad. Mærk dig en Gang for alle, at jeg ikke har Lyst til at høre paa eller besvare din taabelige Snak."

„Det skal De heller ikke, Hr. Kaptajn, jeg taler for ramme Alvor. Mit Forslag kan maaske straks forekomme Dem lidt taabeligt, men naar De har tænkt Dem. lidt om, vil De nok indse, at De

ikke kan handle anderledes.”

„Det er altsaa din Mening, at jeg skal befri Mr. Hallibourt?”

„Ja, Hr. Kaptajn, De skal af General Beauregard fordre hans Løsladelse, og han vil ikke nægte at opfylde Deres Forlangende.”

„Men hvis han alligevel ikke gør det?”

Dette Spørgsmaal satte ikke Crockston i Forlegenhed.

„Saa maa vi gribe til et kraftigt Middel,” sagde han uden at betænke sig; „vi maa bortføre de Konfødereredes Fange lige for Næsen af dem.”

„Ja.;saa!” udbrød James Playfair oprørt. „Det er altsaa ikke nok, at jeg trænger gennem Nordstaternes Flaade og bryder Blokaden foran Charleston. Jeg skal ogsaa tiltræde Tilbagerejsen under Fortets Kanoner, og alt det for at befri en vild fremmed, en Abolitionist, som jeg afskyr, en Pennesmører, der sprutter Blæk i Stedet for at udgyde sit Blod for Fædrelandet.”

„Et Kanonskud mere eller mindre vil ikke skade „Delfinen”,” bemærkede Crockston.

„Forstaa mig ret, Crockston,” sagde Playfair, „hvis du endnu engang vover at tale til mig om den Historie, sætter jeg dig for hele Resten af Rejsen ned i det nederste Skibsrum; dér kan du lære at vogte din Tunge.”

Amerikaneren skyndte sig at forsvinde, men da han var et Stykke borte, mumlede han fornøjet ved sig selv:

„Jeg er ikke utilfreds med denne Samtale! Sagen er nu bragt paa Bane, og det hele gaar nok!”

Da James Playfair havde omtalt en Abolitionist som en Genstand for hans Afsky, var hans Tunge løbet af med ham. Han var ingen Tilhænger af Slaveriet, men vilde ikke indrømme, at Slavespørgsmaalet var det mest fremragende i den amerikanske Borgerkrig, skønt Præsident Lincoln udtrykkeligt havde erklæret det. Han var kun undtaget mod Nordstatsmændene, fordi disse forhenværende Brødre havde løsrevet sig fra den fælles Familie, fordi de egentlig var Englændere, der Havde fundet for godt at gøre det samme, som James Playfair billigede, nu da Talen var om de konfødererede Stater. Det var Kaptajns politiske Anskuelse. Men fremfor alt var den amerikanske Krig ham personlig besværlig, og han var forbitret paa dem, fra hvem den udgik. Efter dette vil man forstaa, hvorfor James Playfair blev saa oprørt over Forslaget om at befri en Forsvarer af Slaverne og optræde mod de Konfødererede.

Han kunde dog ikke helt slaa Crockstons Ord ud af Tankerne, og da Miss Jenny den næste Morgen kom lidt op paa Dækket, var det ham næsten umuligt at se hende frit i Øjnene.

Men det var alligevel Skade, da den unge Pige med sit smukke, blonde Haar og de milde, kløgtige Øjne tog sig saa godt ud, at hun nok kunde have fortjent et venligt Blik fra den trediveaarige Kaptajn. Men James Playfair kunde i hendes Nærhed ikke værges sig mod en vis Forlegenhed; han følte at hun besad en stor og ædel Sjæl, der var modnet i Ulykkens Skole. Han forstod, al hans Tavshed overfor hende betød det samme som et Afslag af hendes højeste Ønske. Miss Jenny søgte forøvrigt ikke James Playfair, skønt hun ikke undgik ham, og i de første Dage vekslede de ikke mange Ord. Miss Hallibourt kom yderst sjældent ud fra sin Kahyt og vilde ganske sikkert ikke have henvendt sig til Kaptajnen paa „Delfinen”, hvis Crockston ikke havde fundet paa en Krigslist for at nærme de to Parter til hinanden.

Den brave Amerikaner var, som omtalt, en tro Tjener af Familien Hallibourt; han havde lige fra Ungdommen levet i sin Herres Hus og var ham og hans Familie inderligt hengiven.

Denne Mand havde sat sig at befri Mr. Hallibourt ved Hjælp af „Delfinen” og Kaptajn Playfair og derefter vende tilbage til England. Det havde været hans Mening med Rejsen, selv om den unge Pige ikke havde andet Maal end at opsøge sin Fader og dele hans Fangenskab. Crockston havde derfor lagt den Plan at gøre Kaptajnen mere interesseret i denne Sag, og som vi har set, havde han allerede gjort Begyndelsen, rigtignok uden endnu at opnaa det ønskede Resultat.

„Miss Jenny og Kaptajnen maa absolut komme til en Forstaaelse," tænkte han ved sig selv, „bliver de under hele Rejsen ved at surmule til hinanden, ryger min Plan i Lyset. De maa tale med hinanden og disputere med hinanden; men fremfor alt maa Kaptajnen give sig i Snak med hende, og jeg vil dø paa, at James Playfair ender med selv at foreslaa det, han har afslaaet mig."

Men da Crockston saa, at Jenny og James Playfair gensidigt undgik hinanden, kom han mere og mere i Forlegenhed.

„Men hvis man nu satte en Trumf paa?" spurgte han sig selv. Og den fjerde Dag traadte han med et selvtilfreds Smil, og idet han gned sine Hænder, ind i Miss Hallibourts Kahyt.

„Godt Nyt, Miss, godt-.Nyt!" sagde han. De skulle bare vide, hvilke Planer Kaptajnen nylig har smedet sammen med mig! Det er en fortræffelig ung Mand!"

„Hvordan?" udbrød Jenny, og hendes Hjerte begyndte at banke, „har han talt med dig om vort Anliggende og lagt Planer sammen med dig?"

„Ja, til at befri Mr. Hallibourt, føre ham bort fra de Konføderede og tage ham med til England."

„Er dét virkelig sandt?" udbrød Jenny.

„Som jeg allerede sagde Dem, der banker et ædelt Hjerte i denne Kaptajns Bryst! Men saadan forholder det sig altid med Englænderne; de er enten helt gode eller helt slette. Naa, han kan gøre Regning paa min Taknemmelighed, jeg vil fra nu af lade mig hugge i Stykker for hans Skyld."

Jenny blev inderlig glad, da hun hørte Crockston tale saaledes. Hun havde ikke vovet at tænke paa Faderens Befrielse, og nu vilde Kaptajnen paa "Delfinen" sætte Skib og Mandskab paa Spil for at hjælpe hende dermed!

„Ja, saadan forholder det sig," sagde Crockston, „og det forekommer mig nok at være Tak værd."

„Langt, langt mere end Tak," udbrød den unge Pige begejstret og forlod straks Kahytten, for at opsøge James Playfair og forsikre ham om sine overstrømmende Følelser.

„Nu er Kuglerne begyndt at rulle," mumlede Amerikaneren; „vi vil haabe, at de sætter mere og mere Fart paa og kommer til Maalet."

Imidlertid gik James Playfair, uden at ane noget, op og ned paa Dækket, og blev ikke lidt overrasket, da han saa Miss Jenny komme hen imod sig, dybt bevæget og med Taarer i Øjnene. Hun strakte straks Haanden ud imod ham og udbrød med et taknemmeligt Smil:

”Min inderligste Tak, Hr. Kaptajn, for det Ædelmod, De viser mig, en fremmed, der aldrig havde ventet et saadant Offer."

James Playfair satte et Ansigt op, som en, der ikke forstaar, hvad Talen er om.

„Jeg véd virkelig ikke, Miss . . .”

„Aa, Hr. Kaptajn,” udbrød Jenny, „for min Skyld vil De trodse saa mange Farer, maaske endda skade Deres egen Interesse, og har allerede gjort saa meget for mig, ved at tage imod mig paa Deres Skib med en Forekommenhed, jeg aldeles ikke havde Ret til at - vente.”

„Undskyld, Miss Jenny,” tog James Playfair nu til Orde, „jeg forsikrer, at jeg ikke forstaar Dem; jeg har kun handlet, som enhver vel opdragen Mand vilde handle mod en Dame, men. min Handlemaade fortjener ikke saa megen Erkendtlighed; den er en Selvfølge.”

„Mr. Playfair,” sagde Jenny, „De søger forgæves at unddrage Dem min Taknemmelighed; Crockston har allerede sagt mig alt.”

„Naa saaledes,” sagde Kaptajnen forundret, „Crockston har sagt Dem alt? Men saa forstaar jeg endnu mindre, hvad der har lokket Dem ud af Deres Kahyt, for at lade mig høre Ord, som . . .”

Den unge Mand var i ikke ringe Forlegenhed; han huskede endnu den skarpe Maade, hvorpaa han havde afvist Amerikaneren, men Jenny gav ham heldigvis ikke Tid til nærmere Forklaring, men afbrød ham:

„Mr. James, det var oprindelig kun min Agt at rejse til Charleston i Haab om, at Slaveholderne, hvor grusomme de end kan være, ikke vilde nægte mig at dele min Faders Fængsel. Jeg havde aldrig haabet at kunne vende tilbage til England; men da Deres Ædelmodighed gaar saa vidt, at De vil befri min stakkels Fader og forsøge alt til hans Frelse, kan De være overbevist om min oprigtigste Tak, og De maa tillade mig at trykke deres Haand.”

James vidste ikke, hvad han skulde sige, han bed sig i Læben og turde ikke modtage den

unge Piges Haand. Han var naturligvis straks klar over, at Crockston havde villet af skære ham ethvert Tilbagetog, men han vilde ikke uden videre indlade sig paa et saadant Vovestykke som at befri Mr. Hallibout.

Paa den anden Side kunde han heller ikke beslutte Sig til med et Slag at kuldkaste den stakkels unge Piges Forhaabninger.

Den unge Mand forsøgte da at give et undvigende Svar og se, hvad Fremtiden kunde bringe.

„Miss Jenny," begyndte han og tog hendes lille Haand i sin, „tro mig, jeg skal gøre, hvad der staar i min Magt . . ."

Men ved det lette Tryk af hendes Haand følte han, at han blev blød om Hjertet, hans Tanker forvirredes; han fattedes i Øjeblikket Ord for det, han vilde sige og fremstammede kun: „Miss . . Miss Jenny . . ."

Amerikaneren havde imidlertid i Frastand iagttaget de to; han gned sig fornøjet i Hænderne og brummede hen for sig:

„Det bliver til noget, det bliver virkelig til noget!" Hvorledes James Playfair vilde have reddet sig ud af denne vanskelige Situation uden andres Mellekomst, er et Spørgsmål, som ikke lader sig besvare. Men til Held for ham, skønt ikke for hans Skib, hørtes i dette Øjeblik Matrosen raabe ned fra Mastekurven: „Halløj! Den vagthavende Officer!"

„Hvad er dér?" spurgte Mr. Mathew.

„En Sejler i Sigte!"

James Playfair skyndte sig bort fra den unge Pige og entrede hurtigt op i Mesanmastens Vanter.

V. The Irokese's Kugler og Miss Jennys argumenter.

„Delfinen"s Rejse var hidtil løbet heldigt og og med forbavsende Hurtighed. Det var det første Skib, der blev -signaliseret af Vagten.

”Delfinen" befandt sig netop under 32° 15' Bredde og 57° 43' Længde Vest for Greenwich. Den havde altsaa allerede tilbagelagt tre Femtedele af sin Rejse. I otteogfyrretyye Timer havde en Taage, som nu begyndte at lette, hvilet over Søen, og skønt „Delfinen" paa den ene Side blev begunstiget, d. v. s. dækket af Taagen, forhindrede den dog Skibets Besætning i at se over en større Strækning, og man kunde saa at sige sejle Bord og Bord med Skibe som man havde al Grund til at undgaa.

Det sidste var nu Tilfældet, da det signaliserede Skib ikke var trekvart Sømil borte.

James Playfair saå nu ogsaa tydeligt en stor Nordstatskorvet, som med fuld Damp styrede hen imod „Delfinen", for at afskære den Vejen.

Efter at Kaptajnen omhyggeligt havde iagttaget Korvetten, steg han igen ned paa Dækket og lod sin Overstyrmand kalde.

„Hvad mener De om det Skib, Mr. Mathew?" begyndte han.

„Jeg kan ikke tro andet, Hr. Kaptajn, end at det er en Damper af Nordstaternes Marine, som iagttager os."

„Der kan i alt Fald ikke længer være Tvivl om dens Nationalitet; der kan De selv se!”

I dette Øjeblik hejsede Korvetten virkelig de nordamerikanske Fristaters Stjernebanner, og dets Ægthed blev bekræftet ved Kanonskud.

„Det er det samme som en Opfordring til at vise vore Farver,” sagde Mr. Mathew, Lad os vise Flaget. Det behøver vi ikke at skamme os over.”

„Men hvorfor?” spurgte James Playfair. „Vort Flag vilde dog ikke dække os eller forhindre disse Folk i at aflægge os et Besøg. Nej, det er vist bedre at vi skynder os af sted saa hurtigt som muligt.”

„Saa maa vi skynde os,” svarede Mr. Mathew, ”for hvis jeg ikke fejler, har jeg allerede bemærket denne Korvet i Omegnen af Liverpool, hvor den opholdt sig for at passe paa nogle Fartøjer, som blev bygget der. Jeg vil ikke hedde Mathew, hvis der ikke paa dens Gallion staar malet Navnet *The Irokese*.”

„Var det en god Sejler?”

„Absolut en af de bedste i Nordstaternes Marine.”

„Hvor mange Kanoner fører den?”

„Otte.”

„Se se!”

„Det er mer end nok, Hr. Kaptajn,” svarede Mathew i en alvorlig Tone, „thi af de otte Kanoner er der to, som kan drejes rundt og fyre i alle Retninger, nemlig en Tresindstyvepundinger, som staar paa Skansen, og en Hundredpundinger paa Fordækket, og begge er riflede”.

„De vil jo kunne række tre engelske Mil,” udbrød James Playfair.

„Maaske mer, Kaptajn”

„Men, Mr. Mathew, om det er Hundredpundigere eller Firepundigere, om de kan række tre engelske Mil eller femhundrede Alen er for saa vidt ligegyldigt, naar vi sejler hurtigt nok til at undgaa deres Kugler. Vi vil vise denne Irokese, hvad „Delfinen” formaar.”

Overstyrmanden lod straks Kaptajnens Ordre gaa videre til Maskinmesteren, og snart hvirvlede sorte Røgskyer op fra Damperens Skorstene.

Dette lod ikke til at falde i Korvettens Smag; den gav Signal til, at „Delfinen” skulde lægge bi.

James Playfair ænsede dog ikke denne Opfordring og forandrede ikke Skibets Kurs.

„Nu faar vi at se, hvad Irokeseeren beslutter sig til. Den har nu fortrinlig Lejlighed til at prøve sin Hundredpundiger og se, hvor langt den rækker.”

„Ja, vi faar nok snart en pæn Hilsen” mente Mr. Mathew.

Da Kaptajnen kom tilbage til den lille kahyt paa Dækket, saa han Miss Hallibourt sidde roligt ved Vinduet.

„Miss Jenny,” sagde han, „vi vil sagtens blive forfulgt af Korvetten, som De ser derude, og da den nok vil gøre sig forstaaelig ved Kanonskud, tillader De maaske, at jeg fører Dem tilbage til Deres Kahyt.”

„Megen Tak, Mr. Playfair,” svarede den unge Pige og saa roligt op paa Kaptajnen, „men jeg besvimer ikke for et Kanonskud.”

„Sagen kan dog trods Afstanden blive alvorlig,”

„Jeg er ikke saa bange af mig, som De synes at antage; vi unge Piger i Amerika bliver vænnede til alt, og jeg forsikrer Dem, at jeg vil forholde mig ganske rolig ved Irokeseerens Kugler.”

De er modig, Miss Jenny.”

Hvis De tror det, tillader De ogsaa, at jeg bliver os Dem, Mr. Playfair?”

„Det være langt fra mig at nægte Dem noget, Miss Hallibourt,” svarede Kaptajnen, da han saa den unge Piges rolige Sikkerhed.

Han havde næppe udtalt disse Ord, før en hvid Røg skød ud fra Korvettens Skanseporte,

men før Drønet lød over til „Delfinen“, fo'er et cylinderrundt Projektil, der med hvirvlende Hastighed drejede sig om sig selv, hen mod Damperen. Man kunde følge Kuglen paa hele dens Bane, da den bevægede sig med forholdsvis Langsomhed, idet Projektiler kommer mindre hurtigt ud fra riflede end fra glatløbende.

Da Kuglen var i en Afstand af tyve Favne, dalede den kendeligt og strejfede af og til Vandet, saa fik den ny Fart, hævede sig igen til en vis Højde, gik hen over „Delfinen“, hvor den gennemskår et Stykke af Fokke-raaen, faldt ned tredive Favne paa den anden Side af Skibet og gik til Bunds.

„Vi maa sætte Fart paa,“ udbrød James Playfair, „den næste Kugle vil ikke lade vente længe paa sig.**“

„Der medgaar dog en vis Tid til igen at lade et saadant Stykke Skyts,“ bemærkede Mr. Mathews.

„Det er Virkelig interessant at se paa,“ ytrede Crockston, der med korslagte Arme overværede Scenen. „Og det er vore Venner, der sender os saadanne Kugler.“?

„Er det dig!“ udbrød James Playfair og maalte Amerikaneren fra Top til Taa.

„Ja, det er mig, Hr. Kaptajn,“ svarede Amerikaneren ufortrøden. „Jeg havde ogsaa Lyst til at se, hvordan de brave Nordstatsmænd skyder. Ikke daarligt.“

Kaptajnen vilde sagtens have givet et drøjt Svar, hvis ikke hans Opmærksomhed i samme Øjeblik var bleven afledet af en ny Kugle, som fo'er tværs gennem Styrbords Laaring og faldt i Søen.

„Udmærket!“ udbrød James Playfair; „vi er allerede to Kabellængder forud for Irokeseren. Dine Venner sejler som Snegle, Crockston.“

„Det kan ikke bestrides,“ svarede Amerikaneren, „og for første Gang i mit Liv er det mig meget behageligt.“

En tredje Kugle faldt ned langt bag de to foregaaende, og i mindre end ti Minuter var „Delfnen“ udenfor Korvettens Skudvidde;

„Det opvejer Alverdens Patentlogger, Mr. Mathew,“ sagde James Playfair yderst tilfreds. „Disse Kugler har nu vist os, hvad vi kan præstere i Hurtighed. Nu kan vi roligt spare paa Dampen, da der ikke er Grund til at ødsle med Brændslet.“

„De har et godt Skib under Deres Kommando,“ henvendte Miss Hallibourt til den unge Kaptajn.

„Ja, Miss Jenny; ”Delfinen“ tilbagelægger mageligt sine sytten Knob, og før Dagen gaar til Ende, vil vi have tabt Korvetten af Sigte.“

James Playfair overdrev ikke, da han fremhævede sit Fartøjs Sødygtighed. Solen var endnu ikke gaaet ned, da det amerikanske Skibs Mastetoppe forsvandt i Horisonten.

Miss Hallibourts Optræden ved denne Lejlighed havde vist Kaptajnen en helt ny Side af hendes Karakter. Hun viste sig mere og mere for Kaptajnen som en stærk og rolig ung Pige, der havde et fornuftigt Syn paa Tingene, frit udtalte sine Tanker, dannede sig en egen Mening om alt og forsvarede denne med en Overbevisning, som tidt gjorde stærkt Indtryk paa James Playfair.

Den unge Dame elskede sit Fædreland og forsvarede begejstret Unionstanken og sit Syn paa den amerikanske Krig.

Ved saadanne Lejligheder hændte det tidt, at James Playfair var i Forlegenhed med Svaret, da „Forretningsmandens“ Anskuelse var noget vaklende, og Jenny angreb dem med skaanselsløs Bestemthed og vilde ikke indlade sig paa noget Kompromis. I Begyndelsen var James meget ivrig i sit Forsvar af de Konfødererede og vilde bevise, at Retten var paa deres Side, idet Folk, som frivillig havde indgaaet et Forbund, ogsaa maatte være berettiget til at ophæve det igen. Men paa dette Punkt gav Miss Jenny ikke efter; hun beviste, at i denne Kamp maatte Slavespørgsmaalet betragtes som Hovedsagen, at det drejede sig langt mere om Moral og Humanitet end om Politik, og

James maatte indrømme hendes Paastande uden at kunne fastholde sine.

Men ved disse Samtaler hørte han forøvrigt mest efter, hvad hun sagde. Om han da følte sig mere betagen af hendes Bevisgrunde end af den Tiltrækning, der udgik fra hendes Ord og Væsen, er et Spørgsmaal, vi ikke kan afgøre, men tilsidst maatte han indrømme, at Slavespørgsmaalet var et Hovedmoment i denne Krig, og at det var nødvendigt at gøre Ende paa det som en sidste Levning fra barbariske Tider.

Kaptajnens politiske Anskuelse var, som omtalt, ikke grundfæstede, og han havde altsaa let ved at opgive sine Anskuelse paa det politiske Omraade. Men det var endnu ikke nok. Miss Jenny angreb direkte hans nærmeste Interesser og gjorde Indsigelse mod "Deløien"s Handelsformaal, fordi det tilførte de Konfødererede Ammunition.

"Ja, Mr. James," udtalte Miss Hallibourt en Dag, "min Taknemmelighed imod Dem forhindrer mig ikke i aabent at udtale min Mening, Netop fordi Huset Playfair er vidt berømt for sin Hæderlighed, beklager jeg endnu mere, at det ved dette Foretagende handler imod sine Principper."

"Hvad!" udbrød James, "mener De, at Huset Playfair ikke har Ret til ved denne Lejlighed at iagttage sine Handelsinteresser?"

"Ja, det er min Mening, "Delfinen" tilfører Ammunition til de ulykkelige, der har gjort Oprør mod Landets lovlige Regering, og det vil sige det samme som at støtte en slet Sag."

"Naa, Miss Jenny, jeg vil ikke længer disputere med Dem om de Konfødereredes Ret, men kun svare, at jeg er Forretningsmand, og som saadan lader mig lede af mit Firmas Interesser, Jeg søger Fordel overalt, hvor den tilbyder sig."

"Men netop det er yderst lastværdigt, Mr. James," indvendte den unge Pige, "Fordelen er ingen Undskyldning. I det Øjeblik, de giver Sydens Folk Midler til at fortsætte en forbryderisk Krig, er De lige saa strafværdig, som om De solgte Kineserne Opium, der gør dem til Dyr."

"Nej, Miss Jenny, denne Gang gaar De for vidt, og jeg kan ikke indrømme . . ."

"Naar De vil se Sagen fra den rette Side og tænke over Følgerne af Deres Handlemaade, vil De ogsaa blive nødt til at give mig Ret i dette Punkt."

Ved disse Ord af den unge Pige blev James Playfair staaende højst ærgerlig og forbavset. Da han ikke vidste, hvad han skulde svare paa saadanne Argumenter, gik han uden at sige noget og holdt sig gnaven borte en halv Time eller saa, for derefter at vende tilbage til Miss Jenny og overgive sig paa Naade og Unaade.

Kort sagt, skønt Kaptajn Playfair ikke vilde indrømme det overfor sig selv, var det forbi med hans Uafhængighed, og han var egentlig ikke længer Herre paa sit eget Skib,

Ogsaa Mr. Hallibourts Sag syntes til Crockstons store Glæde at stille sig særdeles gunstigt. Kaptajnen var aabenbart besluttet paa at gøre alt for at befri Miss Jennys Fader, selv om han derved skulde sætte "Delfinen" med Ladning og Mandskab paa Spil og paadrage sig Onkels Vincents Vrede.

VI. Ved Sullivan-Øen.

To Dage efter Mødet med „Irokeseren" befandt „Delfinen" sig paa højden af Bermuda-Øerne og maatte dér udholde en meget stærk Storm.

Vindstødene blev forfærdelige, og James Playfair tænkte et Øjeblik paa at søge ind til Hamilton paa Hovedøen, hvor Englænderne har en Militærstation, hvilket dog vilde have grebet højst forstyrrende ind i hans Planer. Til alt Held viste „Delfinen" sig under Uvejret som ganske fortræffeligt, og efter at den en hel Dag var flygtet for Orkanen, kunde den genoptage sin Fart i Retning af den amerikanske Kyst.

Men naar det, „Delfinen" præsterede, fuldtud tilfredsstillende James Playfair, var han ikke mindre henrykt over den unge Piges Mod og Koldblodighed. Miss Hallibourt havde tilbragt de værste Timer under Orkanen paa Dækket hos ham, og Kaptajnen maatte mere og mere i sit stille Sind bekende, at han var bleven greben af en dyb og inderlig Kærlighed til den unge Pige.

„Jeg kan ikke nægte," sagde han til sig selv „at den modige unge Pige har langt mere Indflydelse paa mig og min handlemaade, end jeg nogen Sinde havde anset for muligt.. Jeg bøjer mig for hende som et Skib for Stormen og føler, at jeg fuldstændig maa underkaste mig hendes Villie. Hvad mon Onkel Vincent vilde sige? Hvad driver Kærlighed os ikke til? Jeg tror, at jeg var i Stand til at kaste hele Ladningen af Kontrabande i Søen, hvis Jenny forlangte det."

Heldigvis for Huset Playfair & Go. forlangte Miss Hallibourt dog ikke dette Offer;

Crockston, der kunde læse i hendes Hjerte som i en aaben Bog, gned sig den ene Gang efter den anden tilfreds i Hænderne.

„Nu har vi ham paa Slæbetov," brummede han fornøjet hen for sig, „og jeg vil vædde, at det ikke vil vare otte Dage, før min Herre er anbragt i den bedste Kahyt paa „Delfinen"."

Stod det nu klart for Miss Jenny, hvilke Følelser, hun havde opvakt hos den unge kaptajn, og bankede hendes Hjerte ogsaa for ham? Det kunde ingen sige, og mindst James Playfair. Den unge Pige var yderst tilbageholden, og hun skjulte sin Hemmelighed.

Medens Kærligheden hos Kaptajnen gjorde et saa hurtigt Fremskridt, dampede „Delfinen" med ikke mindre Hurtighed ad Charleston til.

Den 13. Januar signaliserede Vagten Land i ti engelske Mils Afstand mod Vest, en lav Kyst, der næsten faldt sammen med Horisontens Vandlinie;. Da Crockston Klokken ni om Morgenen opdagede et lyst Punkt paa Kysten, udbrød han: „Charleston Fyrtaarn!"

Var „Delfinen" kommen hertil ved Nattetid, vilde dette Taarn, der laa hundrede og fyrretyve Fod over Havet, allerede for flere Timer siden have tiltrukket sig Opmærksomhed, da Lyset fra det ses i en Afstand af fjorten engelske Mil.

Efter at man støttet til denne Iagttagelse nøje havde bestemt; hvor man befandt sig, havde James Playfair kun at afgøre, ad hvilken Vej han vilde løbe ind i Bugten.

„Dersom vi ikke møder særlige Hindringer," sagde han, „kan vi om tre Timer være inde i Havnen og i Sikkerhed.

Byen Charleston ligger ved en Bugt; som er syv engelske Mil lang og to engelske Mil bred, og hvori det er temmelig vanskeligt at sejle ind, da den snævrer sig stærkt sammen mellem Morris-

Øen mod Syd og Sullivan-Øen mod Nord. Paa den Tid, da "Delfinen" forsøgte at bryde Blokaden, var Morris-Øen allerede i Nordstatstroppernes Besiddelse, og General Gillmore lod dér plante Batterier, som kunde bestryge Reden. Sullivan-Øen med Moultrie-Fortet var derimod i de Konfødereredes Hænder. Det var derfor mest fordelagtigt for „Delfinen” at holde sig saa nær op til de nordlige Batterier som muligt og saaledes undgaa Ilden fra Batterierne paa Morris-Øen.

Man kan komme ind i denne Bugt ad fem forskellige Indsejlinger; for det første gennem Sullivanstrædet, dernæst gennem det nordlige Stræde, endvidere Overallstrædet, Hovedstrædet og endelig Lawfordstrædet; det sidste kan dog kun befares af fremmede, naar der er særlig kyndige Folk om Bord, og deres Skibe har under syv Fods Dybgaende. Det nordlige Stræde og Overallstrædet var for Øjeblikket spærrede af Nordstaternes Batterier, og Tanken om at passere dem maatte altsaa paa Forhaand opgives. Havde James Playfair haft frit Valg, vilde han have styret sit Skib ind gennem Hovedstrædet, da det er det bedste, og man har fortrinlige Kort over det, saa at det let kan befares. Men man maatte finde sig i Forholdene og forresten lade Tilfældet raade.

Kaptajnen var forøvrigt nøje kendt med alle Hemmeligheder og Farer ved Bugten, Vandets Dybde ved Ebbe og Flod og Strømningerne i den. Han kunde saaledes med fuldstændig Sikkerhed føre sit Fartøj til Bestemmelsesstedet, saa snart han var kommen ind gennem en af de snævre Mundinger. Det Store Spørgsmaal var kun; hvordan han skulde komme ind i Bugten.

I alt Fald kunde denne Manøvre ikke udføres uden stor nautisk Dygtighed og særligt Kendskab til „Delfinen" og dens Egenskaber.

To af Nordstaternes Fregatter krydsede netop i Farvandet ved Charleston, og Mr. Mathew undlod ikke at henlede Kaptajnens Opmærksomhed paa dem.

„Det ser ud, som om de vilde spørge, hvad vi har at gøre I disse Farvande."

„Vi vil blive dem Svar skyldige," svarede James Playfair, „de vil selv udelukkende komme til at tage Følgerne af deres Nysgerrighed."

Imidlertid styrede Krydserne med fuld Damp løs paa „Delfinen", som roligt fortsatte sin Fart og kun sørgede for at holde sig udenfor deres Kanoners Skudvidde. For at vinde Tid benyttede James Playfair sig af den List at styre i sydvestlig Retning for at give det Udseende af, at „Delfinen" agtede at begive sig ind i Farvandet ved Morris-Øen. Men dér var opstillet Batterier, som kun behøvede at udsende en eneste Kugle for at bore „Delfinen" i Sænk. Krydserne lod derfor rolig „Delfinen" løbe mod Sydvest uden at gøre særlig Jagt paa den og kun holde Øje med den.

Saaledes gik en Time, uden at der indtraadte nogen Forandring i de forskellige Skibes Stilling. James Playfair gik kun med ringe Fart, da han derved mente bedre at kunne skuffe sine Fjender. Men saa man nærmere til, vilde man af de tykke Røgskyer, som vældede op af Skorstenen, have set, at Skibet søgte at naa sit Højdepunkt af Tryk og derfor ogsaa af Hurtighed.

„De vil blive noget forbavsede, naar vi pludselig smutter bort lige for Øjnene af dem," tænkte James Playfair.

Og Virkelig. Da Kaptajnen var temmelig nær ved Morris-Øen og foran sig saa en Række Kanoner, hvis Skudvidde var ham ubekendt, skiftede han pludselig Retning, lod sit Skib dreje rundt og sejlede mod Nord; medens Krydserne blev et betydeligt Stykke agterude Da de saa Manøvren og forstod Damperens Hensigt, gav de sig kraftigt til at forfølge den; men forgæves; det var for sent. Da den hurtige Dampers Skruer virkede med fuld Kraft, tog den snart Luven fra dem og nærmede sig igen Kysten. Ganske vist peb endnu nogle Kugler bag den, men Nordstatsskibene skød deres Projektiler bort til ingen Nytte; de vandede, før de var naaet Halvvejen. Kl. 11 om Formiddagen passerede Damperen forbi Sullivan-Øen, og begunstiget af sin ringe Dybgaende gik den med fuld Kraft ind i det snævre Farvand. Her var den fuldstændig i Sikkerhed, da ingen Nordstatskrydser vovede at følge den ind i Strædet, der ved lav Vandstand ikke var over elleve Fod dybt.

„Jeg maa sige," udbrød Crockston, „det var mer, end jeg havde ventet!"

„Faren er ikke forbi endnu, Crockston," svarede James Playfair; „vi er vel kommen heldigt

ind, men den største Vanskelighed ligger i at slippe ud igen."

„Aa!" svarede Amerikaneren, „det har ikke noget at sige. Med et Skib som „Delfinen" og en Kaptajn som Dem, Mr. Playfair, løber man ud og ind, ganske som man lyster."

James Playfair undersøgte med Kikkerten i Haanden opmærksomt den Vej, der skulde følges, og han havde udmærkede Kort liggende foran sig.

Da „Delfinen" heldigt var kommen ind i det snævre Stræde, der strækker sig langs Sullivan-Øen, styrede Kaptajnen et Stykke mod Nord-Nordost, indtil Slottet Pickney, kendeligt paa sin mørke Farve, viste sig paa den lille enlige Ø, som hedder „Shutes' Folly". Paa den anden Side dampede han forbi Johnson-Fortet.

I dette Øjeblik modtog „Delfinen" en Hilsen af nogle Kugler fra Batterierne paa Morris-Øen, uden dog at nogen naaede den. Den fortsatte sin Fart uden at afvige et Haarsbred fra den vej, dens Kaptajn havde valgt, gik forbi Moultrieville, der ligger paa den yderste Ende af Sullivan-Øen og løb ind i Bugten. Snart havde den ogsaa Fort Sumter tilvenstre og blev af det dækket for Nordstatsbatterierne.

Dette Fort, der er berømt i den nordamerikanske Krig, ligger over tre engelske Mil fra Charleston og omtrent en Mil fra hver Side af Bugten. Det har Form af en afstumpet Trekant og er anlagt paa en kunstig Ø af Granit fra Massachusetts. Opførelsen havde varet ti Aar og kostet over 900,000 Dollars.

Den 13. April 1861 blev Anderson og Nordstatstropperne fordrevne fra dette Fort, og mod det affyredes Separatisternes første Skud. Den Masse Jern og Bly, som Nordstaternes Kanoner siden bar kastet imod det, lader sig ikke beregne. Fortet holdt sig dog næsten i tre Aar og faldt først et Par Maaneder efter „Delfinen"s omtalte Gennemfart for de trehundredpundige riflede Kanoner, General Gillmore lod køre op paa Morris-Øen; men endnu vajede de Konfødereredes Flag over det.

Da Fortet var passeret, saa man Byen Charleston ligge som en skarpt fremtrædende Spids mellem de to Floder, Ashley og Cooper.

James Playfair styrede frem mellem Bøjerne med Charllestons Fyr mod Syd-Sydost. Nu lod han Englands Flag flagre lystigt fra Mastetoppen af sit Skib.

Efter at „Delfinen" havde ladet Karantænebøjen paa Styrbordssiden bag sig, sejlede den frit frem i Bugten. Miss Hallibourt stod paa Dækket og saa tankefuld ind imod Byen, hvor hendes Fader var Fange. Hendes Øjne var fyldte med Taarer.

Endelig sagtnede Skibet paa Kaptajns Ordre sin Fart. „Delfinen” dampede forbi batterierne mod Syd og Øst og kastede snart Anker ved ”North-Commercial-Wharf.

VII En Sydstatsgeneral.

Da „Delfinen” kom Charleston Kaj, modtog en stor Folkemængde den med stormende Hurraraab. Befolkningen i denne By, der var saa strengt blokeret fra Søsiden, havde i lang Tid været afvant med Besøg af europæiske Skibe og spurgte forbausset hverandre, hvad denne store Damper, der saa stolt lod Englands Flag vaje, vilde i disse Farvande. Men da man erfarede dens Hensigt og fik at vide, at den medførte en stor Ladning Krigskontrabande, var der ingen Ende paa Raabene af Bifald og Glæde.

Uden at spille et Øjeblik satte James Playfair sig i Forbindelse med Byens Kommandant, General Beauregard. Denne modtog „Delfinen"s unge Kaptajn med stor Forekommenhed, da han følgelig var glad over denne Ladning af Uniformer og Ammunition. Det blev aftalt, at Losningen af Skibet ufortøvet skulde foregaa, og herved hjalp talrige Arme de engelske Matroser. Før James Playfair forlod Skibet, bad Miss Hallibourt ham indstændigt om ikke at glemme hendes Fader.

„De kan gøre Regning paa mig, Miss Jenny," sagde han, „Jeg skal gøre alt, hvad der staar i min Magt for at befri Deres Fader, og jeg haaber, at denne Sag ikke vil støde paa uovervindelige Vanskeligheder. Endnu i Dag skal jeg hos General Beauregard forhøre mig om ham, om han gaar frit om paa Æresord eller holdes i virkeligt Fængsel. Men straks at rette en direkte Anmodning til Kommandanten, tror jeg ikke vilde være heldigt.”

„Min stakkels, kære Fader,” udbrød Jenny; „han aner ikke, hvor nær jeg er ham.”

„De maa have lidt Taalmodighed, Miss Jenny. De vil snart kunne omfavne Deres Fader, De kan stole paa, at jeg er rede til at handle, men som en klog og forsigtig Mand."

Efter at James Playfair havde varetaget sit Firmas Interesser, overleveret „Delfinen”s Ladning til Generalen og til yderst lav Pris købt en vældig Ladning Bomuld, førte han Talen hen paa Dagens Begivenheder.

„De tror altsaa, at Slaveholderne vil sejre?" spurgte han Generalen.

„Jeg tvivler ikke et Øjeblik om vor endelige Sejr, og hvad særlig Charleston angaar, vil Lee's Armé sikkert om kort Tid blive nødsaget til at ophæve Belejringen. Hvad kan der forøvrigt ventes af Abolitionisterne? Hvis Virginias, de to Carolina'ers, Georgias, Alabamas og Mississipp's Handelsbyer virkelig faldt i deres Magt, hvad der dog aldrig vil ske, hvad saa? De vilde være Herrer over Landet, men uden at kunne besætte det, og hvis de virkelig vandt Sejr, vil den sætte dem i meget stor Forlegenhed."

„Men kan De stole sikkert paa Deres Soldater? Kunde Charleston ikke blive træt af en Belejring, som ødelægger Byen?"

„Nej, vi har intet Forræderi at befrygte; og Forræderne vilde ogsaa blive ofrede uden Skaansel. Hvis jeg opdagede den mindste unionistiske Bevægelse i Byen, vilde jeg selv med Ild og Sværd lægge den øde. Jefferson Davis har betroet mig Charleston, og De kan yære overbevist om, at den er i paalidelige Hænder."

„Har De Fanger fra Nordstaterne?" spurgte James Playfair.

„Ja, Kaptajn," svarede Kaptajnen; det første Skud faldt i Charleston; Abolitionisterne, som netop befandt sig her, søgte at gøre Modstand, men bukkede under og bliver nu holdt tilbage som Krigsfanger"

„Er der mange?"

„Henved hundrede."

„Gaar de frit om i Byen?"

„Jeg tillod det, indtil der en Dag blev opdaget en Sammensværgelse mellem dem Det var lykkedes deres Fører at sætte sig i Forbindelse med Belejrerne; naturligvis lod jeg straks de farlige Gæster sætte fast, og flere af Fangerne vil nu kun forlade deres Celle for at stille sig for de Konføderedes Kugler."

„Skal de skydes?" udbrød Kaptajnen uvilkaarligt, greben af en Bevægelse, han kun med Møje kunde beherske.

„Ja, og fremfor alt deres egentlige Fører; det er et meget resolut Menneske, som er en stor Fare i en belejret By. Jeg har sendt hans Papirer til Præsident-skabet i Richmond, og om otte Dage vil hans Skæbne uden Tvivl være afgjort."

„Og hvem er denne Mand?" spurgte James Playfair, tilsyneladende med største Ligegyldighed.

"En Avissskriver fra Boston, en fuldblods Abolitionist og paa en Maade Lincolns højre Haand.

"Han hedder?"

"Jonathan Hallibourt." "Stakkels Menneske!" henkastede James, der maatte gøre Vold paa sig, for at beherske sin Bevægelse. "Skønt han har fortjent sin Skæbne, maa man dog beklage ham. De tror altsaa, at han vil blive skudt?"

"Det tvivler jeg ikke et Øjeblik om," svarede Beauregard, „vi værner os saa godt vi kan."

"Naar Eksekutionen finder Sted," sagde Kaptajnen, „vil jeg sagtens være ude af Byen."

"De tænker allerede paa at rejse igen?"

"Ja, Hr. General, jeg er fremfor alt Forretningsmand, og mine Handelsinteresser byder mig at stikke i Søen, saa snart min Bomuldsladning er kommen om Bord i Skibet. Det er ganske vist

lykkedes mig at komme ind i Charleston, men det vigtigste ved mit Foretagende bliver dog at komme ud igen. "Delfinen" er et godt Skib og kan i Hurtighed optage Kampen med alle Nordstaternes Fartøjer, men at løbe om Kap med en hundredpundig Kugle vilde dog falde den noget svært, og saadanne Stykker Jern i dens Skrog eller Maskine kunde sætte en ubehagelig Stopper for mine Planer."

"Naa, i den Henseende maa De jo selv tage Bestemmelse," bemærkede Beauregard, "under de nuværende Forhold kan jeg ikke give Dem noget Raad, men i Deres Sted vilde jeg sandsynligvis handle, som De gør nu. Rejs altsaa, naar De finder for godt. Men De vil nok besvare mig et Spørgsmaal: hvorledes forholder det sig med Antallet og Størrelsen af de Skibe af Nordstaternes, som Krydser foran Charleston?"

James Playfair gav Generalen de Oplysninger, han var i Stand til, og vendte saa tilbage til "Delfinen", tung i Sind over de modtagne Efterretninger.

"Hvad skal jeg sige Miss Jenny?" tænkte han, skal jeg fortælle hende den fulde Sandhed eller lade det stakkels Barn blive i Uvished om den Fare, hvori hendes Fader svæver?"

Kaptajnen var endnu ikke kommen til et Resultat i sine Overvejelser, da Crockston pludselig dukkede op ved Siden af ham. Amerikaneren havde fulgt efter ham, fra han forlod Skibet og ventet paa ham her.

James Playfair sendte Crockston et stift og ildevarslende Blik, og denne forstod straks, at han ikke vilde modtage det bedste Nyt.

"Har De talt med Beauregard?" spurgte han.

"Ja," svarede James Playfair kort.

"Og De har udspurgt ham om Mr. Hallibourt?"

"Han har selv fortalt mig om ham."

"Og hvad har han sagt, Hr. Kaptajn?"

"Kan man betro dig alt, Crockston?"

"Ja, Hr. Kaptajn, alt!"

"Godt. For at fatte mig i Korthed General Beauregard har sagt, at din Herre vil blive skudt senest om otte Dage."

En anden vilde ved denne Efterretning have ladet Vreden løbe af mig sig, eller blive greben af Smerte, men vor Amerikaner, som aldrig var radvild, smilede kun haanligt og sagde: "Pyt! Hvad gør det?"

"Hvad det gør," udbød James Playfair forbavset. "Jeg siger dig, at Mr. Hallibourt vil blive skudt inden otte Dage, og du svarer pyt!"

"Ja, hvad skulde det gøre, naar han om seks Dage er om Bord paa "Delfinen", og den om syv Dage er ude i rum Sø."

"Godt!" sagde Kaptajnen og trykkede Crockstons Haand. "Jeg forstaar dig, min Ven. Du er en resolut Fyr, og til Trods for Onkel Vincent og "Delfinen"s Ladning vil jeg lade mig sprænge i Luften for Miss Jenny."

"Det er ikke værd, Hr. Kaptajn; det har kun Fiskene Glæde af," svarede Amerikaneren. "Det, det kommer an paa, er at befri Mr. Hallibourt."

"Men véd du, at det vil blive en meget vanskelig Sag?"

"Aa, saa uhyre vanskeligt kan det da heller ikke være," svarede Crockston.

"Man maa sætte sig i Forbindelse med en Fange, der bliver strengt bevogtet."

"Ja vel."

"Og foretage en Bortførelse, som næsten er umulig."

"Aa," sagde Crockston, "en Fange tænker mere paa at flygte, end hans Vogter paa at passe paa ham. Derfor kan det aldrig falde saa vanskeligt for en Fange at slippe bort. Han har alle Chancer for sig. Og ved vor Hjælp vil det ogsaa lykkes Mr. Hallibourt."

"Jeg haaber, du faar Ret, Crockston."

"Som altid."

"Men hvordan skal vi bære os ad? Vi maa lægge en Plan og træffe alle Forsigtighedsregler."

"Jeg skal tænke over Sagen, Hr. Kaptajn."

"Men naar Miss Jenny faar at vide, at hendes Fader er dømt til Døden, og at der hver Dag kan ventes Ordre til hans Henrettelse . . ."

"Det maa hun ikke faa at vide."

"Du har Ret, det er bedst for hende og for os."

"Hvor sidder Mr. Hallbourt fangen?" spurgte Crockston.

"I Citadellet."

"Udmærket. Men kom nu med om Bord, Hr. Kaptajn!"

Og de fulgtes ad om Bord.

VIII. Flugten.

Miss Jenny sad i den lille Kahyt paa Dækket af "Delfinen" og ventede utaalmodigt paa, at James Playfair skulde komme tilbage; men da han endelig stod over for hende, kunde hun alligevel ikke faa et Ord frem, og kun hendes Blik udtalte det Spørgsmaal, hendes Læber fortav.

Kaptajnen meddelte nu, hvad han havde faaet at vide om hendes Faders Fangenskab. Han sagde hende, at han forsigtigt havde forhørt sig hos Beauregard om Krigsfangerne, men snart mærket, at Generalen ikke var gunstigt stemt imod dem.

"Jeg ansaa det da for heldigst," vedblev han, "at holde mine Ønsker tilbage og benytte mig af Omstændighederne. Da Mr. Hallibourt ikke maa gaa frit om i Byen, vil hans Flugt ganske vist være forbunden med store Vanskeligheder, men jeg haaber alligevel at naa mit Maal. Ja, jeg lover Dem, Miss Jenny, at "Delfinen" ikke skal forlade Charlestons Red, uden med Deres Fader om Bord."

"Tak, Mr. James," sagde Jenny, "min varmeste, dybtføjte Tak!"

James følte, hvor stærkt hans Hjerte bankede ved disse Ord. Overvældet af Øjeblikket var han lige ved at røbe sine Følelser for Jenny, men Crockston sprang hurtigt til og udbrød:

"Tag mig det ikke ilde op, Hr. Kaptajn, men Tiden forekommer mig meget daarligt valgt til rørende Optrin; der er endnu saa meget, som maa aftales."

"Har du en Plan, Crockston?" spurgte den unge Pige.

"Selvfølgelig! Jeg har altid Planer; det er min Specialitet," svarede Amerikaneren.

"Men et andet Spørgsmaal er, om de altid er gode," bemærkede Kaptajnen.

"Denne Gang er min Plan fortrinlig," forsikrede Crockston, "alle Ministrene i Washington kunde ikke finde paa en bedre."

Crockston sagde det med en saadan Sikkerhed og tillige med en saadan Troskyldighed, at man maatte være det mest vantro Menneske, for ikke at dele hans Overbevisning.

"Lad os høre din Plan, Crockston," sagde James Playfair.

"Godt. De, Hr. Kaptajn, gaar til General Beauregard og beder beder ham om en Tjeneste, som han sikkert ikke vil nægte dem."

"Og det er?"

"De skal sige, at De om Bord har et slet Subjekt, en topmaalt Slyngel, som under Overfarten har villet forlede Deres Folk til Mytteri. Den Fyr skal De bede om Tilladelse til at sætte i Citadellet, medens De bliver her. Ved Deres Afrejse tager De ham med til England for at overlevere ham til Retten."

"Det kan vel nok lade sig gøre," svarede James Playfair. "Den Bøn vil Beauregard næppe afslaa."

"Det er jeg overbevist om."

"Jeg mangler kun een Ting," sagde Kaptajnen. "Det slette Subjekt."

"Det Subjekt staar her for Dem, Hr. Kaptajn."

"Hvad! Denne topmaalte Slyngel? . . ."

"Det er mig, med Forlov."

"Du modige, trofaste Sjæl! udbrød Jenny og trykkede rørt Amerikanerens store, grove Hænder.

"Nu forstaar jeg din Plan," udbrød Playfair, "og beklager kun, at jeg ikke kan indtage din Plads."

"Enhver maa paatage sig den Rolle, som ligger for ham," svarede Crockston. "Paatog De Dem min, vilde De komme i stor Forlegenhed, mens det ikke er Tilfældet med mig. De vil faa nok

at gøre med at føre os bort fra Reden under de Konfødereredes Kugler. Den Opgave vilde næppe lykkes mig."

"Godt, Crockston, men nu videre."

"Jeg er altsaa i Citadellet og ser mig godt om der. Resten maa saa afhænge af Tilfældet, men De kan være overbevist om, at jeg nok skal klare Sagen. Imidlertid sørger De kun for at bringe Deres Forretninger i Orden og gøre "Delfinen" klar til Afrejse."

"Hvad bryder jeg mig nu om Forretninger!" udbrød James Playfair; "det er kun Biting."

"Aldeles ikke! Hvad vilde Onkel Vincent sige til det? Vore Følelser og vore Handelsinteresser kan godt gaa Haand i Haand; forsømte vi det sidste, vilde det sagtens oven i Købet vække Mistanke. Men vi maa skynde os. Kan De være færdig om seks Dage?"

"Ja."

"Godt. "Delfinen" er altsaa ladet og færdig til Afgang den toogtyvende."

"Det skal jeg nok sørge for."

"Den toogtyvende om Aftenen sender De en Baad med Deres bedste Folk til White Point ved Enden af Byen med Ordre til at vendte der til Klokkeren ni. Saa skal De faa Mr. Hallibourt og Deres ærbødige Tjener at se."

"Men hvordan vil du kunne befri Mr. Hallibourt og samtidig selv slippe bort?"

"Lad det blive min Sag, Hr. Kaptajn."

"Kære Crockston," udbrød Jenny, du sætter dit Liv paa Spil for at frelse min Fader!"

"De kan være rolig, Miss Jenny, jeg sætter ikke noget paa Spil."

"Og naar skal jeg sætte dig fast?" spurgte James Playfair.

"Helst endnu i Dag. De véd jo at jeg sætter Splid i Mandskabet, og saa er der ingen Tid at spille."

"Vil du have Penge? De kan maaske komme dig til Nytte i Citadellet."

"For at bestikke Fangevogteren? Nej Tak, Hr. Kaptajn, det er baade for dyrt og dumt. Tager man sin Tilflugt til den Slags Midler, beholder Fangevogteren baade Pengene og Fangen, og det gør han ret i! Nej, mit Middel er mere sikkert. Et Par Dollars tager jeg dog gerne imod, det er ingen Skade til at kunne drikke et Glas med Folk."

"Og drikke Fangevogteren fuld?"

"Nej, Hr. Kaptajn, heller ikke det. En fuld Fangevogter vil ødelægge alt for mig. Nej, jeg har, som sagt, lagt min Plan, og lad mig blot handle efter den."

"Tag saa disse ti Dollars, kære Crockston."

"Det er altfor meget, men De skal faa tilbage, hvad der bliver tilovers."

"Nu er du altsaa rede til at blive en Ærketyveknægt?"

"Ja, saa af Sted!"

"Crockston," sagde den unge Pige, "du er dog det bedste Menneske i Verden."

"Ja vist," svarede Amerikaneren og lo højt. Men, Hr. Kaptajn, der er en vigtig Ting, jeg vilde lægge, Dem paa Sinde."

"Og det er?"

"Hvis Generalen skulde foreslaa Dem at hænge Deres Gavtyv i Charleston - og gamle Soldater plejer ikke at gøre mange Omsvøb i saadanne Sager - maa De svare, at det vil De dog først tænke lidt over."

"Det lover jeg dig."

Endnu samme Dag blev Crockston, til stor Forbavselse for Mandskabet, som ikke var indviet i Hemmeligheden, bundet paa Hænder og Fødder og bragt i Land af ti Matroser. En halv Time efter kom han til Charllestons Citadel og blev indsat der, skønt han gjorde heftig Modstand.

I Løbet af denne og de følgende Dage foregik "Delfinen"s Ladning med stor

Hurtighed. Befolkningen i Charleston overværede i stor Mængde dette interessante Arbejde og gav ogsaa af og til Matroserne en Haandsrækning.

Tre Dage efter blev de første Bomuldsballer stampede i Lasten. Skønt det for James Playfair ikke længer var af stor Vigtighed, bør det dog bemærkes, at Huset Playfair & Co. havde gjort en udmærket Forretning, da "Delfinen"s Kaptajn havde købt alt det Bomuld, Skibet kunde tage om Bord, til meget lav Pris.

Imidlertid havde man ikke hørt fra Crockston. Jenny talte ikke om det, men levede i en bestandig Uro. Udtrykket i hendes Ansigt røbede det, og James Playfair søgte at trøste og berolige hende, saa godt han kunde.

"Jeg stoler fuldkommen paa Crockston. Han er Dem tro og hengiven," sagde han, "og det forekommer mig, at De, Miss Jenny, der har kendt ham i langt længere Tid end jeg, nu kan være aldeles rolig. Inden tre Dage vil Deres Fader trykke Dem til sit Bryst."

"Aa, Mr. James, hvordan skal jeg kunne takke Dem for saa megen Opofrelse? Hvordan vil min Fader og jeg være i Stand til at lønne Dem for al Deres Godhed?"

"Det skal jeg sige Dem, naar vi befinder os i engelsk Farvand," svarede Kaptajnen.

Jenny saa et Øjeblik spørgende paa ham og slog de taarefyldte Øjne ned. Derefter trak hun sig tilbage til sin Kahyt.

James Playfair havde haabet, at den unge Pige ikke skulde faa noget at vide om den frygtelige Fare, som truede hendes Fader, før han var i Sikkerhed; men den sidste Dag blev Sandheden røbet for hende. Den foregaaende Aften var Svaret fra Richmond indtruffet med en Stafet, som havde forceret Forpostlinien. Det indeholdt Dødsdommen over Borger Jonathan Hallibourt, der skulde skydes den næste Morgen tidlig. Nyheden havde hurtigt udbredt sig i Byen og blev bragt om Bord af en af Matroserne paa "Delfinen". Manden fortalte Kaptajnen den uden at ane, at Miss Hallibourt var i Nærheden og kunde høre den. Den unge Pige udstedte et Skrig og styrtede bevidstløs om paa Dækket. James Playfair bar hende ned i Kahytten og fik hende efter betydelige Anstrengelser bragt til Bevidsthed igen.

Da hun slog Øjnene op, saa hun Kaptajnen, der havde lagt Fingeren paa Læben og med dette Tegn paabød hende Tavshed. Hun havde tilstrækkeligt Herredømme over sig selv til at betvinge Udbruddet af sin Smerte. Da James Playfair saa, at hun var kommet lidt til Kræfter, bøjede han sig og hviskede til hende:

"Miss Jenny, om to Timer skal Deres Fader være i Sikkerhed hos Dem, eller jeg vil ofre mit Liv under Forsøget paa at redde ham."

Derefter forlod han Kahytten.

"Nu maa han for enhver Pris befries," sagde han til sig selv, "om saa hans Frihed skulde koste mit og hele mit Mandskabs Liv."

Endelig var den afgørende Time kommen. "Delfinen" havde om Morgenen indtaget den sidste Del af sin Bomuldsladning, og Kulkamrene var fyldte. Om to Timer kunde Skibet lette Anker. James Playfair havde allerede ladet sig lodse fra North-Commercial-Wharf ud paa Reden. Og naar Floden havde naaet sit Højdepunkt, hvilket vilde indtræde Klokkerne ni om Aftenen, kunde Rejsen gaa for sig.

Da Kaptajnen forlod Miss Hallibourt, slog Klokkerne syv. Der maatte, straks træffes Forberedelser til Afrejsen. Hidtil var Hemmeligheden mellem ham, Jenny og Crockston bleven, strengt bevaret, men nu ansaa han det for rigtigst at gøre Mr. Mathew delagtig i den, og det gjorde han.

"Skal ske," sagde Mr. Mathew uden nogen Bemærkning. "Altsaa Klokkerne ni?"

"Ja; og lad der saa hurtigst muligt blive fyret op under Kedlerne."

"Ja vel, Hr. Kaptajn."

"Delfinen har kun et Nødanker ude. Vi hugger Ankeret over og damper af Sted uden at spille et Øjeblik."

"Vel."

"Sørg for, at der bliver anbragt en Laterne i Toppen af Stormasten. Natten er mørk, og Taagen begynder at komme, vi vil ikke udsætte os for at fare vild, naar vi sejler tilbage. Og lad der for en Sikkerheds Skyld fra Klokken ni blive ringet med Skibsklokken."

"Deres Ordre skal blive punktligt udført."

"Og dernæst, Mr. Mathew," tilføjede Kaptajnen, "lad saa Giggen[§] gøre Klar. Bemand den med vore bedste Folk; jeg tager straks af Sted til White Point. De vil under min Fraværelse tage Dem af Miss Hallibourt. Gud være med os alle, Mr. Mathew."

"Gud være med Dem, Hr. Kaptajn," sagde Overstyrmanden, som derefter gav de nødvendige Ordre til at sætte Baaden i Søen og til at fyre under Kedlerne. Lidt efter sagde James Playfair endnu en Gang Farvel til Jenny og steg ned i Giggen; da han stødte fra Borde, kunde han se sorte Røgmasser tabe sig i den taagefyldte Luft.

Det var meget mørkt. Vinden havde lagt sig, og dyb Stilhed herskede over den udstrakte Red, hvis Bølger syntes at slumre. Hist og her flimrede Lys svagt gennem Taagen. James Playfair stod ved Roret og styrede med fast Haand Baaden hen imod White Point, der laa omtrent to engelske Mile borte.

Da Giggen med sin Forende berørte White Point, slog Klokken otte paa St. Filipkirkens Ur.

James havde endnu en Time at vente, til det af Crockston bestemte Tidspunkt var kommet. Kajen laa helt Øde; kun Syd- og Østbatteriets Poster gik frem og tilbage i tyve Skridts Afstand fra hinanden. Utaalmodigt talte James Minuterne. Tiden forekom ham at snegle sig hen.

Klokken halv ni hørte han endelig Lyden af Skridt. Han lod sine Folk tage Aarerne ind og vente, selv gik han en ti Skridt frem, men mødte her en Afdeling af Kystvagten, ca. tyve Mand, som netop foretog deres Runde.

James Playfair trak en Revolver op af sit Bælte, besluttet paa at gøre Brug af den, hvis det skulde gøres behov. Men hvad kunde han udrette mod disse Soldater, der gik helt ned til Kajen.

Anføreren for Vagten kom hen til ham; han havde bemærket Baaden og spurgte, "Hvad er det for en Baad?"

"Delfinens Gig."

"Og De er?"

"Kaptajn James Playfair."

"Jeg troede, at De allerede var rejst og ude i rum Sø.

"Jeg er klar til Afgang og vilde allerede være rejst ... men ... "

"Men,?" spurgte Anføreren utaalmodigt.

"Kaptajnen fik en pludselig Idé og svarede rolig:

"Jeg har ladet en af mine Matroser sætte i Citadellet og havde nær glemt ham. Heldigvis kom jeg i sidste Øjeblik i Tanker om det og har lige sendt Folk ud for at hente ham."

"Naa, den Gavtyv, De vilde have med tilbage til England?"

"Netop."

"Vi kunde jo lige saa godt hænge ham her," sagde den vagthavende leende.

"Sandt nok. Men det er bedre, at Sagen gaar sin reglementerede Gang."

"God Lykke da, Kaptajn! Og vogt Dem vel for Batterierne paa Morris-Øen."

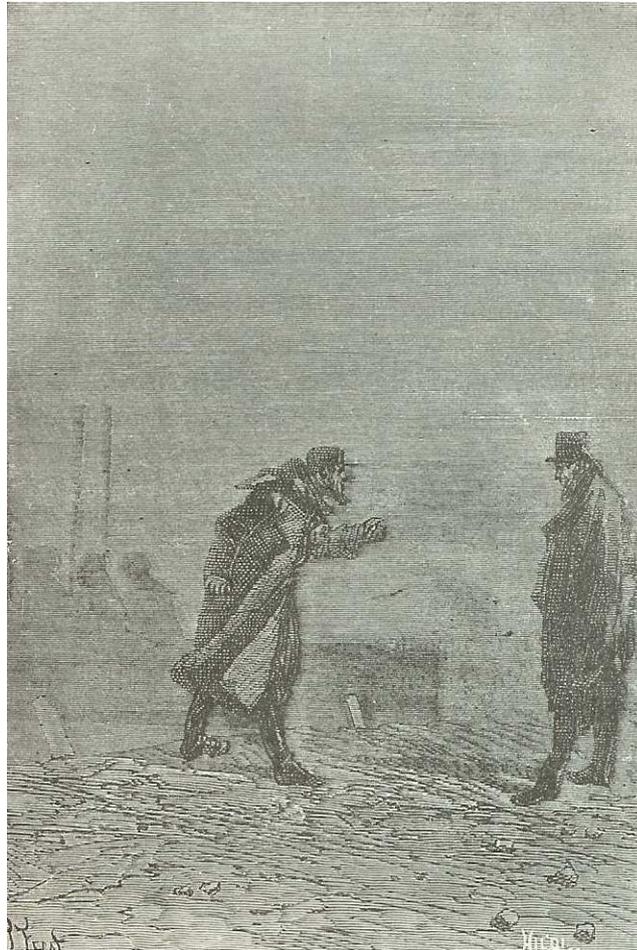
"Jeg er jo kommen heldigt ind, hvorfor skulde jeg saa ikke komme heldigt ud."

"Lykke paa Rejsen!" Soldaterne fjernede sig igen, og dyb Stilhed hvilede atter over Stranden.

[§] En langstrakt, letroende Baad, hørende til Orlogsskibe.

I dette Øjeblik slog Klokken ni. Det var den aftalte Tid. James følte sit Hjerte banke, saa det var nærved at sprænge hans Bryst. Der hørtes et Fløjt, og Kaptajnen svarede med et lignende Signal. Saa gav han sine Matroser med Haanden et Tegn til, at de skulde tie stille, og lyttede selv med foroverbøjet Hoved ud i Mørket. Pludselig viste der sig en mandig Skikkelse, som var indhyllet en stor Kappe og spejdende saa sig om til alle Sider. James skyndte sig hen imod ham.

"Mr. Hallibourt?" spurgte han.

"Det er mig."

"Gud ske Lov!" udbrød Kaptajnen. "Gaa over i Baaden, vi har ikke et Øjeblik at spille. Hvor er Crockston?"

"Crockston?" gentog Mr. Hallibourt yderst forbavset. "Hvem mener De?"

"Den Mand, som har befriet Dem og ført Dem her.hen."

"Den Mand, som har fulgt mig hertil, er Fangevogteren," svarede Mr. Hallibourt.

"Fangevogteren?" James Playfair vidste ikke, hvad han skulde tro eller tænke og blev helt urolig.

"Fangevogteren!" hørte man nu en Stemme sige. "Det vilde ogsaa have været den rette til det Stykke Arbejde. Han ligger og snuer som et Murmeldyr i sin Celle!"

"Crockston, er det virkelig dig!" udbrød Mr. Hallibourt.

"Hvem skulde det ellers være! Men der er ikke Tid til lange Forklaringer; siden skal De faa alt at vide. Nu gælder det Livet, og De maa skynde Dem!"

De tre Mænd tog Plads i Baaden.

"Ro væk!" befalede Kaptajnen; de seks Aarer blev paa een Gang sat i Vandet, og hurtigt og lydløst som en Fisk, skar Giggen gennem Vandet.

IX. Mellem dobbelt Ild.

Det varede ikke længe, før Giggen var ude paa Reden. Men Taagen var hurtigt trukken sammen, og det faldt James Playfair meget vanskeligt at holde Retningen. Crockston havde stillet sig i Forenden af Baaden, og Mr. Hallibourt sad i Agterenden ved Siden af Kaptajnen. I den første Overraskelse over at møde sin Tjener, vilde han have talt med ham, men der var bleven paalagt ham streng Tavshed.

Da Baaden imidlertid kort efter var ude paa aaben Red, besluttede Crockston sig til at tale. Han indsaa, at Mr. Hallibourt havde saa meget at spørge om.

"Ja, kære Herre," begyndte, han, "i dette Øjeblik befinder Fangevogteren sig i min Celle. Han kom med min Aftensmad, og jeg var saa utaknemmelig at takke ham med to dygtige Næveslag, et i Nakken og et i Maven. Saa tilegnede jeg mig hans Klæder og Nøgleknippe og gav mig til at opsøge Dem, hvilket ogsaa snart lykkedes. Hvordan jeg førte Dem ud af Citadellet lige for Næsen af Soldaterne, behøver jeg ikke at fortælle. Det hele gik saa let og lige til."

"Og min Datter?" spurgte Mr. Hallibourt.

"Miss Jenny venter os paa det Skib, der skal føre os til England."

"Min Datter her? Hun venter mig?" udbrød Amerikaneren og sprang i den største Bevægelse op fra sit Sæde.

"Rolig, Mr., Hallibourt," sagde Crockston. "Et Par Minuter til, saa er vi frelst."

Med stor Hurtighed skød Baaden af Sted, men lidt paa maa og faa, da James Playfair i Mørket ikke kunde øjne "Delfinen"s Laterne. Taagen var nu saa stærk, at Matroserne ikke kunde se Enden af deres Aarer.

"Naa, Mr. James?" spurgte Crockston. "Vi maa allerede have tilbagelagt halvanden Mil. Kan du se noget, Crockston?"

"Nej, og jeg har dog saa skarpe Øjne. Men jeg er ikke bange, vi naar nok Fartøjet. Og i Citadellet har de endnu ingen Anelse . . ."

Crockston havde ikke fuldendt Sætningen, da pludselig en Raket fo'r op i Luften og forsvandt højt oppe.

"Et Signal!" udbrød Kaptajnen.

"For Pokker!, udbrød Crockston, "den maa være kommen fra Citadellet."

En anden og en tredie Raket steg op i samme Retning som den første, og snart blev det samme Signal gentaget et godt Stykke foran Baaden.

"Det kom fra Fort Sumter," sagde Crockston, "og det betyder, at en Fange er undvegen. Ro til, saa hurtigt De kan! Alt er opdaget!"

"Ja, hæng i, Matroser!" beordrede James Playfair sine Folk. Rakterne har lyst op for mig, og jeg har set "Delfinen" i en Afstand af ikke otte hundrede Yards. Nu kan vi ogsaa høre Skibsklokken. Ro, det bedste I kan, er vi om Bord om fem Minuter, faar I tyve Pund Sterling."

Matroserne satte i af alle Kræfter, og det var næsten, som om Giggen fløj hen over Vandet. Alles hjerter bankede heftigt. Et Kanonskud var blevet affyret i Retning af Byen og Crockston mere hørte end saa et Legeme fare forbi i tyve Alens Afstand. Det maatte have været en Kugle. "Delfinen"s Klokke ringede nu af al Kraft, Baaden nærmede sig, et Par Aaretag, og man lagde bi. Lidt efter laa Jenny i sin Faders Arme.

Giggen blev straks hejset om Bord, og James Playfair fo'r op paa Dækket.

"Har vi fuld Kraft paa Maskinen, Mr. Mathew? spurgte han.

"Ja, Hr. Kaptajn!"

"Lad saa Ankertovet kappe og af Sted saa hurtig som muligt."

Lidt efter drev Damperens to Skruer den bort fru- Fort Sumters farlige Nærhed.

"Vi kan ikke tænke paa at komme gennem Sullivan strædet," erklærede Playfair til Overstyrmanden. "Saa maatte vi midt igennem de Konfødereredes Ild. Lad os derfor sejle den højre Red saa nær som muligt og saa i Guds Navn tage imod en Salve fra Nordstaternes Batterier. Har vi en paalidelig Mand ved Rattet?"

"Ja, Hr. Kaptajn."

"Lad saa alle Laterner slukke. I Genskinnet fra Maskinen fører vi allerede for meget Lys med os, men det lader sig nu ikke ændre."

Under denne Samtale sejlede "Delfinen" med næsten utrolig Hastighed. Da den imidlertid måtte søge hen langs højre Side af Havnen, kunde den ikke undgaa at komme gennem en Kanal, der for en kort Tid igen bragte den i Nærheden af Fort Sumter. Den befandt sig ikkeen halv engelsk Mil fra dette farlige Puunkt, da det pludselig lysnede fra alle Fortets Skydeskaar, og under forfærdelig Larm faldt en Regn af Kugler i Vandet.

"For tidligt, I Klodrianer, for tidligt!" udbrød James Playfair og lo højt. "Sæt fuld Kraft paa, Maskinmester! Vi kommer ind mellem dobbelt ild."

Fyrbøderne fyrede igen, og "Delfinen" rystede under Maskinen, som om den vilde gaa i tusinde Stykker. I det samme hørtes et nyt Brag, og en ny Regn af Projektiler faldt i Vandet bag ved Damperen.

"Denne Gang kom de for sent," lo den unge Kaptajn.

Crockston stod i den lille Kahyt paa Dækket og vat i brillant Humør.

"Se saa," sagde han, "et Par Minuter til, saa er vi færdig med de Konfødererede.

"Du tror, at vi ikke har mere at frygte af Fort Sumter?" spurgte Kaptajnen.

"Nej, men til Gengæld en hel Del af Fort Moultrie paa Sullivan-Øen. Dér vil vi dog kun et halvt Minut være udsat for Fare, og vil man ramme os, maa man sigte godt og vogte paa det rette Øjeblik.

"Godt, Fort Moultries Beliggenhed tillader os at løbe lige ind i Hovedstrædet, lad dem kun fyre!"

Idet James Playfair sagde det, blev Fortet oplyst af et tredobbelt Lyn. Der hørtes et frygteligt Brag, og straks efter knagede det voldsomt i Damperen.

"Denne Gang ramte de!" udbrød Crockston.

"Hvordan staar det til, Mr. Mathew?" spurgte Kaptajnen sin Overstyrmand, der stod forude.

"Klyverbommen er gaaet over Bord."

"Har vi saarede?"

"Nej, Hr. Kaptajn."

"Saa Pokker i Vold med Takkelagen! Lige ind i Strædet, lige ind. Og saa hen til Øen."

"Skal vi have Kugler i Skroget," mente Crockston, "er det dog bedre at faa Nordstaternes; de er lettere at fordøje!"

Faren var imidlertid enduu ikke overstaaet.

Nordstatstroppeerne paa Øen ligesom ogsaa Blokadeskibene var bleven alarmeret af Salverne fra Forterne Moultrie og Sumter. Belejrerne kunde rigtignok ikke fatte det natlige Angreb, der ikke lod til at gælde dem, men maatte alligevel holde sig rede, til at besvare det, og det gjorde de.

Alt dette betænkte James Playfair, da han dampede gennem Strædet ved Morris-Øen, og han havde Grund til Bekymring. Efter et Kvarters Forløb skød Lysstriber gennem Mørket, og en Regn af smaa Bomber faldt ned over Damperen. Disse Bomber var beregnede paa, at de skulde springe i hundrede Stykker og derefter bedække en Flade paa 120 Kvadratfod med en lid, som ikke lod sig slukke og som brændte i hele tyve Minuter. En eneste af disse Bomber skulde saaledes kunne stikke et Skib i Brand, men til Held for "Delfinen" var Opfindelsen ny og Konstruktionen endnu ufuldkommen. Naar de var slyngede i Luften, faldt de ved en falsk Rotationsbevægelse ned paa Grundfladen og ikke paa Spidsen, som indeholdt hele Eksplosionsapparatet. Det var udelukkende denne Konstruktionsfejl, der frelste "Delfinen" fra det visse Fordærv. Nu gjorde Bomberne ikke, særlig Fortræd, og Skibet fortsatte hurtigt sin Fart.

I dette farlige Øjeblik kom Mr. Hallibourt og hans Datter trods Kaptajnens Forbud op til denne. James Playfair vilde nøde dem til at vende tilbage til Kahytten, men forgæves - Miss Jenny vilde blive ved Siden af Kaptajnen.

Mr. Hallibourt havde lige af sin Datter faaet at vide, hvor meget han skyldte Kaptajnen. Tavs trykkede han Kaptajnens Haand.

"Delfinen", skulde nu kun tilbagelægge tre engelske mil i dette Farvand for at naa ud Atlanterhavet. Var Vejen fri ved indløbet, var Skibet i Sikkerhed. James Playfair styrede med enestaaende Sikkerhed sit Skib i Mørket og mellem klipper. Han troede allerede at have overstaaet alle Farer, da en Matros paa Agterdækket raabte:

"Et Skib!"

"Hvor?"

"Bagbord for Delfinen."

Taagen havde lettet, og som Følge heraf kunde man se en stor Fregat, hvis Manøvre aabenbart gik ud paa at spærre Farvandet for "Delfinen".

Man maatte se at tage Luven fra den i Hurtighed og derfor faa Maskinen til at arbejde med endnu større Kraft. Lykkedes det ikke, var alt tabt.

"Roret helt over til Styrbord," raabte Kaptajnen. Derefter skyndte han sig op paa Broen over Maskinen og befalede at standse den ene Skrue. Under Paavirkning af den anden svingede "Delfinen" med en saa fabelagtig Hurtighed og en saa kort Radius, at det saa ud, som om den havde drejet sig om sig selv. Paa den Maade havde den undgaaet at støde mod Nordstatskorvetten og styrede nu ligesom denne frem mod Indløbet til Strædet. Nu gjaldt det kun om, hvem der kunde komme hurtigst af Sted.

James Playfair indsaa, at ikke blot hans egen, men ogsaa Miss Jennys, hendes Faders og hele Besætningens Frelse ahang heraf. Fregatten havde et godt Forspring, men af de Strømme af sort Røg, som vældede op fra "Delfinen"s Skorsten, kunde man se, hvilken Kraft den agtede at udfolde for at indhente den. Kaptajn Playfair var ikke den Mand, der gav fortabt.

"Hvordan staar det til?" raabte han til Maskin- mesteren?"

"Jeg har det størst mulige Tryk," svarede denne.

"Dampen slipper ud gennem alle Ventiler."

Så stop Ventilerne", befalede James Playfair.

Ordren blev udført med Fare for at sprænge Skibet i Luften.

"Delfinen" skød en endnu stærkere Fart - det er saadanne Øjeblikke, som faar selv det roligste og koldeste Hjerter til at skælve.

"Forcer Ilden!" raabte James Playfair.

"Umuligt," svarede Maskinmesteren, "Ventilerne er hermetisk lukkede, og der er fyret saa stærkt under Kedlerne, som det overhovedet lader sig gøre."

"Fyr med Bomuld, dyppet i Spiritus; vi maa for enhver Pris forbi den fordømte Fregat.

Ved denne Ordre saa de uforfærdede Matroser paa hinanden, men den blev udført. Nogle Baller Bomuld blev kastet ned i Maskinrummet, man slog Bunden ud paa et Fad Spiritus, og dette Brændsel blev ikke uden Fare kastet ind i det hvidglødende Svælg. Ildens Larm var allerede saa stærk, at Fyrbøderne ikke kunde forstaa hinanden, og Damptrykmaaleren angav en næsten utrolig Spænding.

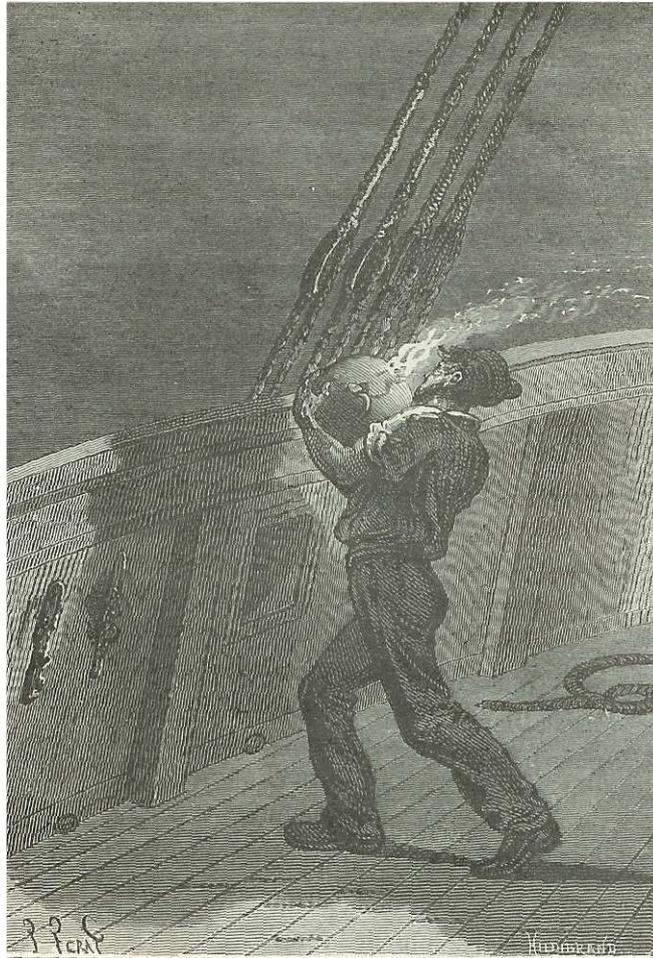
Damperen fløj hen over Vandet; det knagede i alle Skibets Fuger, og op fra Skorstenen stod et røgblandet Flammesvælg. Afstanden mellem den og Fregatten, blev mindre og mindre, indtil Damperen naaede helt op paa Siden af det, fjendtlige Skib - den havde indhentet det.

"Frelst!" jublede Kaptajnen.

"Frelst!" brølede Mandskabet.

Allerede saas Charlestons Fyrtaarn ikke længer tydeligt i Sydvest, og al Fare syntes overstaaet, da en Bombe blev affyret fra en Kanonbaad, som krydsede ude i rum Sø. Den fo'r pibende gennem Mørket, og med Ængstelig Spænding fulgte man Projektillets Bane. I Løbet af et halvt Minut faldt Bomben med en vældig Larm ned paa "Delfinen"s Dæk. Søfolkene flygtede skrækslagne hen paa Agterdækket; ingen af dem vovede at nærme sig et eneste Skridt til denne Bombe, hvis Brandrør udsendte uhyggelige Gnister.

En eneste Mand løb modig hen til den forfærdelige Ødelæggelsesmaskine, greb den gnistrende Bombe i sine kraftige Arme og slyngede den med næsten overmenneskelig Anstrengelse over Bord. Manden var Crockston.

Projektilet havde ikke naaet Vandets Overflade, før der lød et forfærdeligt Brag. "Hurra, Hurra!" raabte "Delfinen"s Mandskab, alle som en, mens Crockston fornøjet gned sig i Hænderne.

Nogen Tid efter sejlede Damperen ude i Atlanterhavet. Den amerikanske Kyst forsvandt i Mørket, og de Ildglimt, som krydsedes i Horisonten, meldte, at en større Kamp fandt Sted mellem Batterierne paa Morris-Øen og Forterne i Charlestons Havn.

X. Saint Mungo

Om Morgenen ved Solopgang var den amerikanske Kyst helt forsvunden, ikke et Skib viste sig i Horisonten, og "Delfinen" sagtnede efterhaanden Farten og satte roligt Kursen hen imod Bermuda-Øerne. Om Farten over Atlanterhavet er der kun lidt at fortælle. Intet Uheld afbrød den regelmæssige Sejlads, og ti Dage efter Afrejsen fra Charleston fik man Irlands Kyst i Sigte.

Hvad der nu tildrog sig mellem Kaptajnen og Miss Jenny lader sig let gætte, og hvorledes kunde Mr. Hallibourt vel bedre vise sin Taknemmelighed overfor sin modige og opofrende Redningsmand end ved at gøre ham til den lykkeligste af alle dødelige? James Playfair havde ikke ventet til man befandt sig i engelsk Farvand, for at betro sine Følelser til den unge Pige og hendes Fader, og tør man tro Crockston, modtog Miss Jenny denne Tilstaaelse med et lykkeligt Smil.

Den 14. Februar 1863 var en stor Folkemængde samlet i Saint Mungo, Glasgows gamle Domkirke.

Crockston maatte fungere som Forlover for Miss Jenny, der var i Brudedragt. Den brave Amerikaner bar en æblegrøn Frakke med blanke Knapper. Onkel Vincent stod stolt ved Siden af sin Nevø. Kort sagt, man fejrede den ene af Parthaverne i Huset Playfair & Co., James Playfairs Bryllup med Miss Jenny Hallibourt fra Boston.

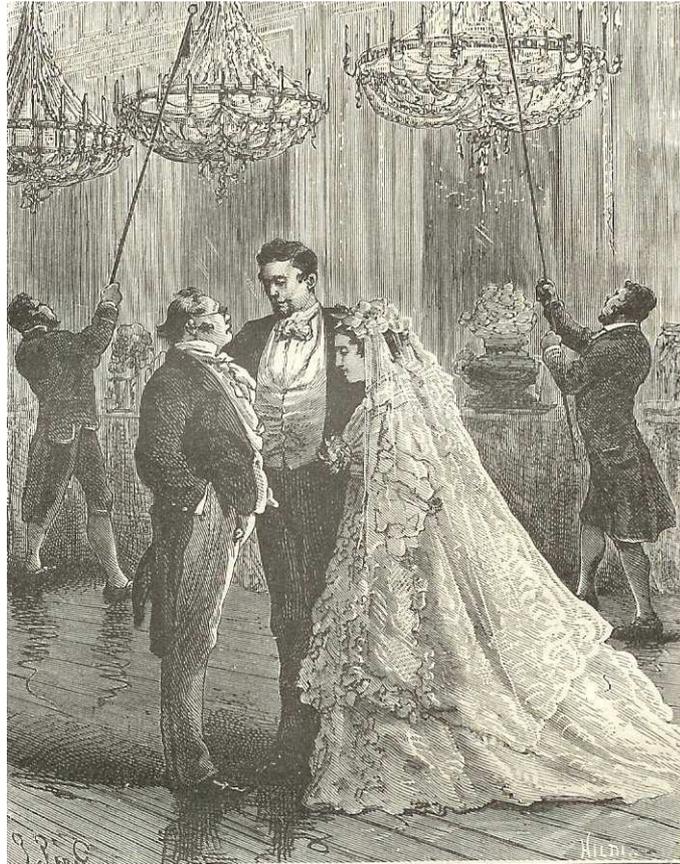
Alle kendte "Delfinen"s Historie, og alle fandt, at den unge Kaptajn havde modtaget en passende Løn for sin Opofrelse. Selv paastod han at være bleven lønnet over. Fortjeneste.

Samme Aften var der stort Selskab hos Onkel Vincent. Hvad der ved denne Lejlighed fortjener særlig Omtale, er Crockstons glimrende Appetit ved Souperen.

Mellem Mængden, som var forsamlet i Gordon Street lod Onkel Vincent i Dagens Anledning uddele en betydelig Mængde Shillings.

Alle var lykkelige over dette Ægteskab og udtalte deres glade Forventninger og gode Ønsker. Da Gæsterne sent om Aftenen var taget bort, kyssede James Playfair sin Onkel paa begge Kinder.

"Naa, Onkel Vincent?", sagde han.

"Naa, kære Nevø?"

"Er du fornøjet med den Ladning, jeg har bragt med hjem om Bord paa "Delfinen"?"
Og han, pegede paa sin unge hustru.

"Det skulde jeg mene!" udbød den værdige Købmand. "Jeg har solgt min Bomuld med 375
Procents Avance!"

Margarinefabriken *Alfa* Børnebøger Nr. **7**
Bogladepriis 50 Øre